

Люба Клименко

Єрогліф
кохання

Книжечка для дамської сумочки

Книжечка для дамської сумочки

.....
Серію засновано в 2006 році

Люба Клименко

Єрогліф
кохання

Мелодрама

Київ 2011

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44
К 49

Клименко Л.

К 49 Ієрогліф кохання : мелодрама / Люба Клименко. —
К. : Дуліби, 2011. — 120 с.

ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)

ISBN 978-966-8910-57-9

...На цей раз Люба Клименко ділиться екзотичним досвідом українсько-французької пекельної любовної кухні, яка через деякі життєві обставини головних героїв (Христі та Франсуа), готується не в Україні і не у Франції, а в далекій країні Східної Азії. Тож любовні страви Христі та Франсуа щедро приправлені східними спеціями.

УДК 821.161.2-31
ББК 84 (4Укр)-44

ISBN 978-966-8910-36-4 (серія)
ISBN 978-966-8910-57-9

© ПП Дуліби, 2011
© Люба Клименко, текст, 2011
© Альона Гнатюк,
художнє оформлення, 2011

ВОНА

*Х*ристя вийшла на терасу випити свою вранішню каву, насолоджуючись з висоти орлиного польоту краєвидом супермодерного східноазійського міста, схожого на великий ієрогліф. Це був один із її найприємніших щоденних ритуалів. Та й назагал вона не могла поскаржитися на своє нинішнє життя: контракт був вигідний, свою справу вона знала добре, тож успішно подолавши культурний шок, вправно вписалась у майже ієрогліфічний колектив банку. Христя знайшла собі дуже стильну квартиру з великою просторою терасою. Це була просто блискуча ідея — втекти від осоружного чоловіка і розчинитись у східноазійському середовищі.

Отже, вона щоранку пила на своїй терасі каву, милуючись ранковим ієрогліфічним містом, насолоджуючись

власною свободою, і це тривало аж до того моменту, поки на сусідню террасу, розташовану на поверх нижче, не виходив чмур з голеною головою, аби полити свій садочок у японському стилі. На своїй терасі чмур щодня практикував якийсь дивний вид східного бойового мистецтва, по-ідіотському розмахуючи ідіотською шаблюкою. Крім того, він явно був естетом — тільки естет міг манікюрними ножичками підрізати свої бонзайчики. Тож побачивши, як сусід по терасі виходить до свого японського садочка, щоб ритуально привітатися з ним, Хрестя закінчувала кавову церемонію, поверталась у квартиру, переодягалася в купальник і з'їжджала ліфтом на другий поверх до басейну і тренажерного залу. Знявши у воді і на тренажерах неприємне відчуття власної недосконалості, вона, тепер уже почувачись цілком самодостатньою особистістю, вирушала на роботу.

ВІН

Франсуа був представником і водночас сином представника великої європейської авіакомпанії. З дитинства він подорожував разом з батьками по всьому світу: народився в Еміратах, виростав у Москві й Китаї. Коли настав час вступати в університет, він повернувся на батьківщину на довший час і з подивом з'ясував для себе, що не почувач-

ється тут «як удома». Він не питав себе «чому?», а просто, не довго вагаючись, вибрав собі спеціальність, яка б дозволила йому жити подалі від дому і подорожувати досхочу.

З часів перебування разом з батьками у Китаї він полюбив Східну Азію, а тому із задоволенням вибрав собі східноазійську країну для першого закордонного відрядження у статусі менеджера представництва авіакомпанії. За чотири роки його успіхи на цій службі були такими переконливими, а знання мови і реалій такими бездоганними, що його лишили в цій країні ще й на другий термін. Франсуа тільки порадив із цього, адже почував себе в екзотичному середовищі Сходу «як удома». Світ дзенбуддизму, в який він занурився з головою, давав йому спокій і впевненість у тому, що все, що він робить, — єдино правильне. Часткою його гармонійного співіснування з Буддою був цей виплеканий японський садочок на терасі, що його він доглядав із фанатичною відданістю. Душевну гармонію доповнювала його належність до «касти» майстрів йайдо — мистецтва володіння мечем. Він мав чорний пояс, але вважав себе ще дуже невмілим, тому не лише наполегливо займався чотири дні на тиждень у залі, а й щоранку практикувався з мечем на терасі, відточуючи рухи в абсолютному спокої. Він жив у гармонії з самим собою і зовнішнім світом, щиро

вірив у те, що має всі шанси досягти в майбутньому фізичної і духовної досконалості.

На щастя, рік тому виїхали його сусіди по терасі, розташованій на поверх вище, по діагоналі. То було американське подружжя, яке регулярно смажило на своїй терасі смердючі барбекю, голосно сварилося і час від часу викидало на його майже сакральний японський садочок предмети нижнього туалету своїх коханок і коханців. Він довго не наважувався з'ясовувати стосунки з американцями, проте після того, як на його терасу зістрибнула обкурена маленька повія і зламала собі обидві ноги, він застосував до подружжя жорсткі методи шантажу, після чого воно відразу ж погодилося з'їхати геть.

Їхня квартира деякий час стояла порожньою, але згодом туди заселилася нова мешканка, яка поводила себе досить скромно і майже не давала про себе знати, за винятком того, що самотньо пила на терасі ранкову і вечірню каву (або чай?). Він навіть хотів був якось помахати їй рукою на знак приязні і вдячності за зразкову поведінку, проте вона завжди блискавично зникала, щойно він з'являвся на своїй терасі.

Так сталося і сьогодні. Однак Франсуа особливо не тривожився з цього приводу.

ТРЕТІЙ

«Сьогодні у мене перший робочий день. І я вирішив завести щоденник, розпочавши нову сторінку свого життя.

Я — маленький корейський хлопчина — виріс у сім'ї династичних спеціалістів зі східної медицини. Мені від народження було запрограмовано долю лікаря-мануаліста, як раніше — моєму батькові, а ще раніше — моєму дідові, і так далі, вглиб багатьох поколінь. І я слухняно продовжував сімейні традиції, пізнаючи крок за кроком таїни людського тіла. Я був хорошим сином, і внуком, і учнем, однак у душі почував себе дуже нещасним: все це здавалося мені дуже старомодним, а моє ество рвалося до прогресу. Потайки я мріяв працювати в одному з банків, розташованому в супермодерній будові зі склом замість стін, в ідеально спланованому просторі, обладнаному за останнім писком технічного прогресу.

Батько і дід неприязно поставилися до мого рішення податися на навчання в університет зі спеціальності «банківська справа», однак я переконав їх тим, що показав їм зразок своєї майбутньої візитівки:

«Містер Чен Ван, магістр,
лікар-мануаліст такого-то рівня
Східної академії традиційної
медицини»

Вони довго крутили її в руках, поки не дійшли висновку, що слово «магістр» у такому словесному оточенні сприймається як прикладка до «східної медицини». І хоч поняття «магістр східної медицини» насправді не існує, але це знають не всі і багато хто впіймається на цей гачок.

Навчаючись в університеті, я паралельно здобував нові ранги в Академії східної медицини.

Тепер я приймаю пацієнтів у старенькому будиночку, що вже на ладан дише, де колись лікував людей ще мій дід, а згодом і батько. Однак займаюсь я цим лише на вихідних. Я вважаю, що це моя робота. Бо роблю це з обов'язку.

А в робочі дні я тепер відвідуватиму «храм», який називається «банк». І це мое хобі. Бо маю з цього велику втіху.

Люди, які працюють у моєму банку, схожі на священнослужителів. Особливо виконавчий директор Khrystia Hrinchenko. Ніхто в банку не може вимовити її ім'я, від чого і воно, і вона сама видаються ще сакральнішими, тобто недоступнішими. На численні прохання співробітників банку вона дозволила себе називати міс Кей-Ейч-Ейч.

Я виріс у середовищі, де європейських жінок традиційно вважають потворними. Так от, міс Кей-Ейч-Ейч теж потворна. Але якось по-особливому потворна. Вона схожа на червоного дракона. Червоний дракон потворний, але водночас прекрасний.

Кей-Ейч-Ейч мене дуже лякає. Замість грудей у неї дві могутні фудзіями. Як на зло, вона сидить якраз навпроти мене за скляною перегородкою. Мені дуже соромно зізнатися, але я весь день не міг примусити себе відірвати погляду від тих її фудзіям.

ВОНА

Нинішній день був таким самим, як і вервечка попередніх. Щоправда, в банку з'явився новий співробітник, який від незвички цілий день витріщався на її груди. Інші співробітники успішно пройшли цей етап культурного шоку звідтоді, як вона вперше переступила поріг банку. Азійцям українська порода видається дуже екзотичною, особливо в деяких, від природи опуклих місцях. З часом всі звикли до її форм і вже вкрай рідко зупиняли на них свої погляди. А цей новачок ніколи в житті не бачив українських округлостей, тож роздивлявся їх із наївним здивуванням, приблизно так, як діти розглядають червоний зад мавпи. Христя не комплексувала з цього приводу, навпаки, їй хотілося «постібатися» над молодиком: підійти до нього впритул — так, щоб її бюст якраз був на рівні його носа, і начальницьким тоном віддати наказ. Проте вона стрималася, побоюючись за психічний стан маленького Кім Ір Сена.

Саме так вона прозвала нового помічника менеджера банку, щоправда, тільки подумки. Для Христі було великим челенджем розрізняти своїх співробітників на обличчя, а запам'ятовувати їхні імена — й поготів було справою нерезальною, тому вона кожному давала прізвиська відповідно до того, які асоціації вони у неї викликали. Так, у неї в банку вже були і свій Мао Цзедун, і Лао Цзи, і Васабі, і Бонзай, і навіть В'єтнамська Зірочка. Так, у запам'ятовуванні імен вона була безпорадна, зате на цифри у неї була феноменальна пам'ять: Христя вміла блискавично перемножувати в голові чотиризначні числа, безпомилково називати по пам'яті всі цифри з усіх звітів — тижневих, місячних і річних, від чого підкошувалися ноги у її підлеглих. Однак з іменами і обличчями у Христі нічого не виходило. Вона знала, що для менеджера, який має справу не лише з цифрами, але й з людськими ресурсами, це великий мінус, однак нічого не могла вдіяти. Та, вона ретельно маскувала цей свій гандж, виготовивши для себе «підглядальку»: таблицю з іменами, посадами і фотографіями, куди по-українськи записала олівчиком усі їхні «псевда». Туди вона підглядала, ведучи наради. А зустрівшись у коридорі зі співробітником і не будучи впевненою, чи віталися вони вже сьогодні, чи ні, вона виробила своєрідну манеру легенько кивати при кожній зустрічі без зайвих слів. Звичай

легко прижився, оскільки був подібний до місцевого етикету. І навіть галасливі північноамериканські менеджери, які лякали своїми розкотистими привітаннями тихих азійців, через деякий час перейняли цей Христин новаторський підхід.

Отже, окрім шокованого погляду маленького Кім Ір Сена, цей день ніщо не відрізняло від сотні попередніх: її підлеглі чітко рахували циферки, свіпували картки клієнтів, блискавично сканували і звіряли їхні підписи, зводили дебети з кредитами, «впарювали» клієнтам нові послуги і чемно вклонялися їй при зустрічі.

Стрілки годинника повільно, але неухильно рухалися до кінця робочого дня, а оскільки була п'ятниця, то це означало, що сьогодні на неї чекали її обожнювані суші. На двадцятому поверсі її будинку розташовувалося рівно сім ресторанчиків, на відвідання яких їй, за контрактом, видавали талончики. П'ятниця була її улюбленим — «японським» — днем.

Сидячи за скляною перегородкою свого кабінету, спостерігаючи крізь панорамне вікно, як над ієрогліфічним містом літає вертоліт, вона заплющувала очі і уявляла, як поглинає неймовірно велику кількість маленьких рисових сендвічів із сирою рибою і як у цей час на неї потайки, з острахом і водночас із захопленням поглядає добрий десяток

азійських очей, дивуючись, як у людину може вміститися стільки їжі. І від цих думок у неї починали активно працювати слинні залози.

Отже, день минув без ексцесів, і вона, впірнувши у свій двомісний, майже іграшковий, лімузинчик, граючись проїхала кілька кварталів, вїхала в підземний паркінг, піднялася ліфтом на свій 58 поверх, перевдяглась у спортивний костюм і спустилася на двадцятий поверх у ресторан «Санторі».

На вході її зустріла Сусі Сусі Сан (саме так назвала метрдотельку Христя на честь своєї улюбленої опери і улюбленої страви) і провела через зал. Ще здаля Христя побачила, що її улюблене місце біля акваріума зайнято, за що Сусі Сусі Сан безперервно вибачалася, ведучи постійну клієнтку до нового місця — до мальовничого водоспаду. Христя перетравлювала образу від того, що ресторан не пошанував її права як постійного клієнта сидіти за улюбленим столиком, і насуплено вмостилася на диванчику біля водоспаду з басейном, де плавали золоті рибки.

Шум води її відволік і трохи заспокоїв, і вона приступила до подвійної порції м'ясо-супу, який їй подали блискавично. Її тіло пройняла тепла хвиля задоволення. Після вживання м'ясо-супу їй завжди навідувала одна й та сама думка: якщо Бог створив м'ясо-суп, навіщо він створив секс? Краще з'їсти подвійну по-

рцію м'ясо-супу, ніж вовтузитися з огидними відростками чоловічого тіла.

Принесли величезну дерев'яну тацю з сусі, і Христя, майже ритуально розламавши палички, завмерла, вибираючи, з чого почати. І саме в цей момент... вона відчула на собі пильний погляд.

Вона обернулась і побачила на своєму улюбленому місці біля акваріума з фіолетовими рибками того самого чмура, який займав сусідню терасу із японським садочком. Його неможливо було не впізнати: голена голова (напевно, захоплюється буддизмом) і вилизана зовнішність. Так, це був він.

І її відразу охопило почуття незручності від власної недосконалості. Вона була у спортивному костюмі, а він увесь такий вишуканий і естетичний. Уявивши, як він з відразою спостерігатиме за тим, як вона поглинає гігантську кількість суші, Христя пересіла з диванчика на стілець, повернувшись до водоспадика передом, а до сусіда по терасі спиною. І за мить уже забула про існування чоловіка, який бездоганно грав роль бездоганного, і почала пожадливо ковтати свої слизькі делікатеси.

ВІН

«Цікаво, як у ній все це поміщається? По фігурі не видно. Мабуть, метаболізм хороший», — відзначив про себе Франсуа, який вважав себе фахівцем зі

здорового способу життя і, відповідно, харчування.

Він відразу впізнав руде волосся своєї сусідки по терасі, однак з її найжаченого погляду і скаженого апетиту зрозумів, що зараз не час її зачіпати. Тож відсърбнув зеленого чаю і налаштувався чекати на свою темпуру.

Франсуа був людиною порядку. Кожен день тижня у нього припадав на інший ресторан — один із тих, що розташовувалися на двадцятому поверсі його будинку. Власне, «японською» була у нього субота, а п'ятниці він проводив у стихії середземноморської кухні. Однак сьогодні, зайшовши в «Mediterranean Cuisin», він відразу ж накивав звідти п'ятами, відчувши запах пересмаженої цибулі: не дай Боже його одяг просякне цим запахом! Він завжди дуже ретельно стежив за тим, щоб від нього нічим не пахло. Саме пересмажена цибуля примусила його «зсунути» графік відвідин ресторанів. Так він опинився в «Санторі». Хоча, правду кажучи, вже давно треба було щось змінити в його аж надто розміреному житті.

«Знаєте, — сказала йому метрдотелька, неначе вибачаючись, — на вашому місці, містере Тремблан, тобто біля акваріума, по п'ятницях зазвичай сидить інша наша постійна клієнтка...» — і затнулася, а потім, очевидно, зваживши на те, хто дає більші чайові, все-таки провела Франсуа на його улюблене місце.

Коли в ресторан увійшла його сусідка по терасі, він сьомим чуттям здогадався, що це саме вона — постійна п'ятнична клієнтка, яка облюбувала те саме місце, що й він. Спершу він був подумав, що це гарна нагода познайомитися з нею, однак щось його таки стримало. І на добре. Бо пізніше він переконався, що цю руду тигрицю краще не чіпати, коли вона їсть.

День на роботі проминув спокійно. Франсуа закінчив писати аналітичну довідку, зустрівся з двома важливими чиновниками і написав кілька листів. Після роботи прогулявся пішки містом, забіг додому, перевдягнувся в *elegant casual* і пішов вечеряти, взявши з собою книжечку модного російського письменника Владіміра Сорокіна в оригіналі. Перебуваючи в Москві з батьками п'ять років, він ходив у російську школу і вивчив мову майже бездоганно. Тому читати Сорокіна йому було особливо приємно.

Тим часом його рудоволоса сусідка, здається, нарешті наїлася: вона сиділа над чотирма сушинками, що лишилися на дерев'яній таці, явно вагаючись: влізуть вони в неї чи ні.

Франсуа заінтриговано чекав, чим закінчиться німа сцена, коли вона, сидячи до нього спиною, завмерла з розчепіреними паличками, що зависли в повітрі, націлені на червоні суші.

Жінка поклала палички на стіл і відкинулася на спинку крісла.

«Здалася!» — усміхнувся він, однак погляду не відводив.

Вона присіла так кілька хвилин, розглядаючи щось у водоспадику, потім повільно взяла палички, защемила поміж ними сушинку і повільно піднесла до рота.

На підставці лишилося ще три.

Франсуа навіть закрив книжку, аби зосередитись на спостереженні, перегорнувши сторінку вишуканою закладкою.

Жінка ще раз відкинулася на спинку, втупившись у водоспад.

«Ось для чого їй потрібне місце біля акваріума! — здогадався він. — Щоб інтелігентно перетравлювати величезну кількість їжі, вдаючи, що милується рибками!»

Жінка піднесла ще одну сушинку і запхала собі до рота.

«Ні, вона більше не подужає», — сам собі сказав Франсуа.

Проте він помилився. Вона з'їла і третю!

«У неї не шлунок, а якась прірва!» — зауважив він.

Жінка зосереджено роздивлялась останню сушинку.

Франсуа напружено чекав, щоб не пропустити момент істини.

По її спині прокотилася хвиля, яка свідчила про те, що жінка успішно відригнула, а тоді абсолютно блискавично, так що Франсуа навіть не зрозумів як,

з дерев'яної дощечки зникла остання сушинка.

Жінка махнула рукою офіціантові, віддала талончик («О, так вона працює в крутій фірмі, якщо їй оплачують безлімітні вечери!» — відзначив Франсуа), поклала на столик чайові і встала.

Франсуа схопився за книжку, аби замаскувати свій інтерес до дами.

Вона йшла на нього (власне, лише так вона могла дістатися виходу) дуже обережно, неначе боячись розтрусити все те, що несла в животі.

Франсуа звів, неначе випадково, на неї очі, й упіймав її погляд, спрямований на книжку Сорокіна. «Росіянка?» — подумав він і ковзнув поглядом по її фігурі. Стильний спортивний костюмчик, прогулянкові кросівки... Дивно, Франсуа сподівався побачити велике черево, що ось-ось лусне від кількості спожитої їжі, натомість побачив акуратненький животик, який і пасує мати нормальній жінці, котра не страждає на анорексію. Над животиком нависали дві фудзіями, які мали означати жіночі груди.

«Он куди іде вся її їжа!» — осяйнуло Франсуа. Він подивився їй в очі і приязно привітався: «Хай!»

Жінка, наїджена по зав'язку, навіть не спромоглася на коротеньке «Хай!» у відповідь, тому, ледь піднявши праву руку, ворухнула чотирма пальцями, що мало означати своерідний вияв увічливості.

Вона

За що вона любила японську кухню, так це за те, що, як би не наївся, за годину вже все перетравиться.

Христя лежала на ліжку догори пу-пом і пультом перемикала канали телевізора: трохи поартикулювала разом із диктором місцевого телебачення місцевою мовою (вона все ще не втратила надію її вивчити), трохи подивилася новини англійською, потім канал про тварин з перекладом на місцеву мову, потім черговий голлівудівський фільм з ієрогліфічними субтитрами, потім іще новини, потім іще поартикулювала...

Одне слово: п'ятниця вечір, практично прайм-тайм, а дивитися нема чого!

«От би книжечку почитати, класного стиліста... Таку, як... як у того голомозого естета! — осяйнуло її. Вона згадала, що побачила в його руках у ресторані те, що їй було зараз потрібно. — І як би вициганити у нього книгу? А взагалі — хто він такий? Росіянин? — продовжила вона роздуми. — Схоже, ні. У нього якась загадкова зовнішність. Цілковито безнаціональна...»

Христя вийшла на терасу, кинула погляд на японський садочок голомозого естета, розвісила на скляних бильцях тераси щойно куплений на блошиному ринку антикварний килимок, повернулася до себе в квартиру, підбила подушки, залізла під ковдру, взяла на

коліна ноутбук і поринула в інтернет. Блукаючи різними сайтами і блогами, вона скачала собі Сорокіна і поринула в читання.

Коли очі вже почали злипатися, вирішила про всяк випадок перевірити свою робочу поштову скриньку, аби не пропустити якесь емердженсі.

Побачивши повідомлення від невідомого користувача, вона спершу подумала його видалити, не читаючи: вже кілька разів хакери у такий спосіб намагалися зламати її скриньку, проте напівдорозі її рука завмерла: вона прочитала тему повідомлення: «remove_your_carpet». Який килимок? Вона мала лише один килимок, щойно куплений на базарі, зі специфічним «антикварним» запахом. Цей килимок якраз благополучно провітрюється на балконі. Провітрюється? — засумнівалася вона і прислухалась. Іззовні долинав звук дощу. Вона злізла з ліжка, вискочила на терасу і... Так і є! Її дорогоцінний килимок, який і без того «ледь дихав», на дощі майже зовсім розлізся!

Вона затигла його всередину, розклала на підлозі, увімкнула підігрів... Ай-ай-ай! Смердить, як покидьок!

Вона повернулася до комп'ютера і відкрила повідомлення.

Зніміть свій килимок — дощ надворі.

Франсуа

«Франсуа? Отой голомозий естет зветься Франсуа? Француз, чи що?»

Як ви дізналися мій імейл?

«Дурне запитання, визнаю», — сказала вона собі після того, як відправила листа.

Дуже просто. Номер квартири на плані будинку — список мешканців — прогуглив Ваше ім'я — вийшов на теперішнє місце роботи і на Ваш службовий e-mail. Щоправда, не сподівався, що Ви його читатимете в ніч перед вікендом. Чому Ви не на facebook?

«Чому-чому? Не сунь свого носа до чужого проса!»

Я — інтроверт.

Христя нетерпляче чекала на відповідь. Мовчанка. «Може, йому ще щось написати? Наприклад, подякувати?»

Дякую, що попередили про дощ. За ніч мій килимок на дощі розлізся б на нитки.

Знову у відповідь мовчанка.

«Ідіотка! Навіщо я йому знову написала? Ще подумає, що він мене цікавить! От дурепа!»

Я зауважив — дуже гарний. Тому мені його стало шкода.

А у Вас дуже гарний садочок.

Дякую.

«Що писати? Чи взагалі не писати? Писати — не писати, писати — не писати?...»

На екрані знову з'явилося повідомлення від Франсуа.

На добраніч!

«Мамочки рідні! Які ж ми переживальні! Як же ми дбаємо про власне здоров'ячко! Так рано лягаємо спати!» — подумала вона про голомозого естета і написала:

На добраніч.

Він

«Моя люба Марі,

Ти даремно ображаєшся.

Гра Го — дуже серйозна річ, тим більше з Майстром, тим більше, що на цей раз вона відбудеться у мене вдома.

Вибач, що ми знову не зможемо «з'їхатись» і побачитися на вихідні.

Може, сплануємо зустріч на наступний вікенд? Я вже переніс політ.

Люблю тебе.

Франсуа»

ВОНА

«Здається, я знову зробила дурницю. Зловживання сном мені шкодить», — сказала вона собі, роздивляючись у дзеркало свою розпухлу фізіономію. Христя здивовано помітила, що за час її перебування у цій східноазійській країні її очі значно звузилися. Принаймні саме такий вони мали вигляд на припухлій після сну пиці. «Еволюція видів за Дарвіном» — іронічно констатувала вона.

Христя виповзла з кавою на звичне місце і кинула автоматичний погляд через скляні бильця на сусідську терасу. Японський садочок самотньо нудьгував.

«Мабуть, голомозий естет поїхав на закупи», — подумала Христя і зраділа: якраз добре зараз погратися тією цяцькою, яку вона собі придбала на минулі вихідні.

То була Nintendo Wii, за допомогою якої можна вчитися танцювати, дивлячись на екран телевізора і перебуваючи під контролем комп'ютера, який корегує твої рухи. Вона вже давно хотіла навчитися танцювати, розтормосити своє скуте сидячою роботою тіло, але ніяк не могла подолати вродженої сором'язливості і здобутих комплексів: уявивши на курсах танців себе, породисту кобилу, серед молоденьких гнучких газелей, вона починала дико нервувати. А тут така вда-ла нагода: можна навчитися танцювати без свідків! Машина є машина, ніяких

тобі психологічних проблем! Дуже ін-
терактивно і водночас інтимно.

Христя роззирнулася по квартирі: по
суті, це була величезна кімната, поді-
лена на два сегменти — кухню з їдаль-
нею і вітальню. Гвинтові сходи вели до
шпаківні-спальні. На першому рівні
квартири було достатньо місця для та-
кої корови, як вона, проте, з огляду на
погану звукоізоляцію, танцювати було
не бажано.

Тому вона винесла телевізор і при-
ставку на терасу і під'єднала їх подо-
вжувачем до струму. Почалося інста-
лювання. Вона тим часом заходила
вивчати інструкцію.

«З чого почати? Сальса? Хіп-хоп? Та-
нець живота? Ірландський танець?»

Христя вирішила почати з танцю жи-
вота. Вона з дитинства зачитувалася
«Тисячу й однією ніччю».

Приставка не заперечувала.

Христя роздяглася до спортивних
штанів з майкою, вдягла навушники,
натисла пультом «Play» і почала іміту-
вати дії віртуальної дівчини на екрані.

Спершу вона ніяк не могла втрапити
в ритм і скоординувати свої рухи.

«І як це взагалі можливо обертати
нижньою половиною тіла при нерухомій
верхній? Нонсенс!»

Вона реально відчувала свою не-
зграбність.

«Ну й нехай! Зате я — чудовий вико-
навчий директор банку!»

Вона голосніше підкрутила звук арабської музики і почала підспівувати східну мелодію. Щоправда, слуху в неї не було, але дарма, вона себе не чула, адже була в навушниках.

Східноазійське сонце припікало, і їй довелося зняти з себе футболку. Тепер вона нагадувала Шехерезаду: шароваристі спортивні штани, бюстгалтер кольору молодого салату і маленький акуратний животик, якраз достатній для того, щоб виконувати танок імені себе. Та замість Шехерезадиних двох персиків з Христиного бюстгальтера випирали два українські гарбузики, і танок ніяк не виходив. Однак це були дрібниці.

«Рух стегнами не вдається... може, відпрацювати інший рух, “а-ля циганочка”?»

Але це завдання виявилось ще важчим.

Українські гарбузики, замість того, щоб легенько подригуватися, поки працюють плечі, розхитувались як буйки на морі і збивали їхню власницю з ритму.

Однак Христя належала до жінок, які так просто не відступають.

Вона скинула з себе спортивні шаровари і залишилась у салатових трусах «смужкою».

Репетуючи на всю горлянку арабську мелодію, вона відчайдушно трусила своїми принадами, вперто чекаючи того моменту, коли якийсь м'яз на її чи то

спині, чи то плечах розпружаться і вона нарешті затанцює танок живота.

Випадково її погляд ковзнув по скляних поручнях, які відділяли її від сусідньої тераси. В українських грудях, ледь-ледь замаскованих бюстгальтером кольору молодого листячка, ворухнулося тривожне передчуття.

Вона зняла навушники, вдягла окуляри і... Так і є! От запахло!

Знизу, з тераси її сусіда, на неї дивилося з десятків пар шокованих чоловічих східноазійських очей і одна пара європейських.

Коли ті очі побачили, що Христя їх помітила, то миттю опустились і вступилися туди, куди вони б і мусили дивитися, замість того щоб безпардонно пожирати Шехерезаду з «Тисячі і однієї ночі»: вони вдали, що зосереджено розглядають якісь дурнуваті черепашкоподібні шашечки, розкладені на дурнуватих картатих дошках, що, напевно, означали якусь дебільну східноазійську стратегічну гру.

ВІН

Майстер-клас із гри в Го за участю Майстра було зірвано.

Франсуа відчував себе не вишколеною буддизмом і східними бойовими мистецтвами особою, а примітивним європейським ідіотом, якого просто тіпає від гніву.

Щоправда, сенсей, прощаючись із ним після поспішної чайної церемонії, чи то лукаво, чи то приязно підморгнув йому. Однак навряд чи це підморгування могло компенсувати ту ганьбу, якої він зазнав сьогодні.

Зрозуміло, що кожен має право знімати стрес від перебування в чужій культурі і від напруженого ритму роботи так, як він того хоче.

Однак хто б подумав, що саме сьогодні ця — як її там? (він почав згадувати її profile з ім'ям, яке неможливо вимовити) — ага, Khrystia Hrinchenko, банківський менеджер з України — захоче знімати свій стрес у такий дивний спосіб?

Найбільше його дратувало те, що він ніяк не міг заспокоїтися — ні спеціальні дихальні вправи, ні медитація, ні автотренінг, ніщо не могло відновити його душевної рівноваги. Варто було йому заплющити очі, — а він це робив, аби зосередитись і сконцентруватися на внутрішньому «я», — перед очима з'являлося безумне українське тіло, яке виробляло якісь дивовижні, ні на що не схожі рухи і видавало несусвітні звуки.

Це тіло викликало в нього якісь дивні асоціації, які він ніяк не міг видобути з глибин своєї пам'яті, причому відчуття від тих асоціацій були далеко не огидними, а навпаки, якимись інтригуючими, чи що...

Це була таємниця. А Франсуа не любив таємниць...

Від усіх цих переживань у нього розігрався апетит. Він покинув свої вправління, перевдягнувся і поїхав на двадцятий поверх.

ВОНА

«Та-а-ак... Це вийшла ще більша лажа, ніж якби я вчилася танцювати в групі з молоденькими гнучкими газельками», — думала вона, запихаючись круасаном у французькій буланжерії на двадцятomu поверсі.

Це ж треба було так втратити пильність! І що він про неї подумає — цей представник авіакомпанії Франсуа Бессон? (Вона вже встигла прогуглити його ім'я, після того як знайшла його в книзі пожилців — за тією самою схемою, що й він знайшов її.)

І чого їй так не щастить?

Христя сумно проковтнула другу половину круасана.

Вона хотіла якось відволікти себе, тому втупилась у французький журнальчик, поглинаючи незаплановану порцію калорій, проте перед очима стояла та сама німа сцена: підняті догори, як по команді, голови і чи то здивовані, чи то вражені, чи то осудливі, чи то презирливі чоловічі погляди.

А той її вигук спересердя: «Чого вирячилися, козли безрогі!», — здається, був «не в тему». Вона їх добряче налякала. Слава Богу, що вона це вигукнула своєю

мовою. Але ж вони, по суті, не винні в тому, що прийшли в гості до голомозого естета, а нарвалися на неї!

Христя запхала собі в рота половину наступного круасана, і в цей момент в буланжерію зайшов голомозий естет, вилізаний і бездоганний.

Христя нервово смикнулася, рвучко вдихнула ротом повітря і... поперхнулася.

Вона відразу зрозуміла, що не просто поперхнулася, а вдавилася.

До неї підбігла офіціантка і почала маленькими кулачками молотити її по спині. Але це не допомагало.

Тоді вона відчула, що хтось обхопив її ззаду попід груди, підняв і різко стиснув так, що булочка вилетіла з її рота мокрим безформним кавалком.

Вона безсило опустила на стілець. Офіціантка гладила її по голові. Христя звела затуманений погляд на свого рятівника.

Це був голомозий естет.

«Знову він!» — тільки й спромоглася подумати вона.

Він

Франсуа лежав у ліжку і, дивлячись у стелю, думав про те, що сталося. В нього було дивне відчуття. Він, безперечно, дико пишався собою: сьогодні він рятував життя людині. Сьогодні він став героєм, нехай навіть у межах маленького ресторанного товариства. Курси першої

медичної допомоги, які він проходив в університеті, знадобилися.

Так, він був задоволений собою.

Але його бентежило інше.

Його бентежило те, що він згадує не сам по собі геройський вчинок, а лише один короткий епізод.

Коли він побачив, що Христя справді задихається, він підскочив до неї, обхопив її руками попід груди і різко стис грудину. Безрезультатно. Тоді він стиснув її ще агресивніше. Шматочок їжі вилетів з рота. У цю мить жінка безсило повисла на його руках: у неї підкосились ноги. І в цю саму мить... він відчув доторк її грудей і аромат спітнілого жіночого тіла. Так, це був не запах, це був аромат... «Напевно, саме так вона пахла, коли танцювала, а точніше, уявляла собі, що танцює арабський танець на своїй терасі», — промайнула в його голові абсолютно недоречна думка.

Тепер, лежачи у ліжку, він сконцентрував свою увагу на фалангах великих пальців руки. Вони досі пам'ятали той доторк. Саме на них опустилися її груди, коли тіло безпорадно обм'якло.

Франсуа ще раз зробив те, за що картав себе ось уже півгодини. Він підніс руки до носа і вдихнув аромат, що лишився на них. Він ніколи не чув, щоб жінки так пахли. Принаймні його жінки так не пахли.

Франсуа відчув збудження. Воно було цілком недоречним.

Він підхопився з ліжка, підскочив до комп'ютера, зайшов у свою електронну скриньку і блискавично написав:

«Дорога моя Марі,

*я не можу дочекатися нашої зустрічі
у п'ятницю ввечері.*

Франсуа»

Він дивився на невідправленого листа, вагаючись, чи дописати те, що він відчував. Те, що він хотів дописати, він ніколи не казав своїй подрузі. Взагалі нікому. Тим більше нікому не писав.

Але в цю мить йому до безтями захотілося це зробити.

Він зважився і надрукував:

«Я тебе дуже хочу».

І рішуче натис на «send».

ВОНА

Усю неділю вона провела в ліжку. Боліло тіло, під грудьми був синяк. Паморочилося в голові. І взагалі було жахливо гидотно на душі.

Учора був жахливий день, який хотілося викреслити з пам'яті. Це було непросто. Перебування в чужій країні означало для неї культурну ізоляцію, і їй не було з ким не те щоб поспілкуватися, а й просто розвіятися.

Вона не могла примусити себе ви-

йти на балкон — не хотіла бачити того чужого східноазійського міста, якому було абсолютно байдуже, що відбувається з молодю менеджеркою банківської справи.

Що тільки не робила Христя, аби розвіяти тугу: дивилася телевизор, слухала музику, гортала журнальчики, — однак це не допомагало. Відволікти від депресивних думок її могла хіба що робота.

Тож Христя знехотя потягнулася до ноутбука, поклала його собі на коліна і, зручно обіпершись на подушки, відкрила фолдер «Семінар у Будапешті». Її чомусь тривожило запитання, чи не наплутала вона щось із датами, чи справді авіаквиток куплено на цю п'ятницю, чи заброньовано готель. Слава Богу, і з готелем, і з авіаквитком все було о'кей, так що в наступний вікенд вона «відірветься» в Європі.

Вона зайшла в електронну скриньку, і її немов ошпарило: два листи від Франсуа Бессона!

Христя завмерла, вагаючись, відкривати їх чи ні. Перше повідомлення називалося «looking forward to seeing you» (?!), а друге «sorry». Відкривши перше, вона зрозуміла, що Франсуа Бессон просто помилився і випадково надіслав їй листа, призначеного для своєї подруги. А другий лист, природно, містив вибачення.

«Дорога Христе,

Я випадково надіслав Вам листа,
призначеного іншій жінці.

Прошу вибачення.

Сподіваюся, Ви почуваете себе краще.

Щиро Ваш, Франсуа Бессон»

Христя прожогом вистрибнула з ліжка: «Ура! Тепер ми квити! На цей раз він облажався!»

Депресію як рукою зняло. Вона побігла на кухню, поставила чайник і стала наминати булочки, які їй прислала французька буланжерія на знак співчуття з приводу того, що з нею сталося вчора.

Життя знову стало милим, а східноазійське місто — привабливим.

Жуючи круасан, вона заходилася перечитувати лист голомозого естета, помилково відправлений їй.

О, цікаві подробиці з його особистого життя... Отже, його girlfriend зветься Марі. Отже, вона живе десь за межами цього міста або навіть країни. І, отже, в п'ятницю у них буде рандеву.

Христя подумала, що це дуже дивно — почути від такого сухаря, як голомозий естет, фразу «Я тебе хочу».

Коротко і ясно: «Я тебе хочу».

Від такого ідеального і бездоганного чоловічини почути «Я тебе хочу» — це вже щось... Проймає. Цікаво, що відчує Марі, отримавши його листа?

Христя заплющила очі і уявила себе в ролі його girlfriend.

Напевне, він уміє робити класний масаж. За всіма східними правилами. Ось він бере в руки її ноги і розминає подушечки під пальцями... М-м-м, як приємно... Ось він витягує кожен пальчик її ступні... М-м-м... А ось він кулаком масує п'ятку...

Вона відчула, як її тілом прокотилася хвиля приємного тепла...

ВІН

Франсуа сидів у салоні літака у відділенні бізнес-класу і трохи нервував з приводу того, що літак досі ще на землі, попри те, що за графіком мав би перебувати в повітрі вже 30 хвилин. Йому здавалося, що чим швидше він вилетить з цього міста, тим швидше перерве низку абсурдних ситуацій, які протягом останнього тижня його переслідували. Спершу його божевільна сусідка зриває майстер-клас гри в Го в його домі, потім ця сама сусідка давиться в ресторані круасаном, потім він тій сусідці помилково шле палкого листа, потім у нього засихає один кущ у японському саду, потім він з'ясовує, що йому заблоковано рахунок у банку, потім він довідується, що це зроблено з розпорядження служби безпеки, куди надійшов анонімний лист про те, що він — небезпечний для суспільства збоченець, потім він іде до

головного менеджера банку, майже не маючи надії щось змінити, і, нарешті, з'ясовується, що головним менеджером його банку є та сама його божевільна сусідка, потім вона «помахом чарівної палички» розблоковує його рахунок, від чого він тепер відчуває себе перед нею зобов'язаним і водночас засоромленим — адже вона може тепер подумати, що він і справді збоченець.

Стюардеса зайшла в салон бізнес-класу і вибачилася, повідомивши причину затримки відльоту: один пасажир не з'явився на борт літака, і вони поспіхом намагаються ідентифікувати його багаж і вилучити його.

«Так, це напевно затягнеться на годину, — подумав він. — Зараз служба безпеки таким не легковажить».

Він попросив у стюардеси води, випив її маленькими ковточками і спробував заспокоїтися й заснути.

Щойно він поринув у солодку дрімоту, як відчув якийсь рух у носовій частині літака і зрозумів, що це нарешті знайшовся злощасний пасажир, через якого страждає сотня інших, а також екіпаж, диспетчери і купа обслуги аеропорту.

Отже, вони нарешті вилетять.

Йому дуже не хотілося розплющувати очі й переривати солодку дрімоту. Однак цікавість перемогла: і хто ж цей дебіл, що заблукув в аеропорту і спізнився на рейс?

Коли Франсуа побачив «цього дебіла», він ніскільки не здивувався: ним виявилася його сусідка по терасі.

ВОНА

Христя гупнула на сидіння біля Кім Ір Сена, який від переляку втиснув голову в плечі, і відразу замовила собі подвійну порцію віскі з льодом.

Стрес за стресом. Коли нарешті закінчиться цей тиждень?

Почався він з того, що її застукав «на гарячому» десяток східних расистськи налаштованих чоловічих очей, коли вона, майже гола, вчилася танцювати; потім вона мало не здохла у французькій кафешці, вдавившись круасаном; потім вона отримала любовного листа, помилково надісланого їй; потім вона три дні депресувала з того приводу, що їй ніхто ніколи в житті не писав подібних листів; потім цей пришелепкуватий Мао Цзедун захворів на якусь тропічну лихоманку, яку привіз із відрядження з Африки, і тому відмовився летіти з Христею на семінар; потім замість Мао Цзедуна на семінар вирішено було послати цього молокососа Кім Ір Сена, який весь час витріщається на її цицьки; потім той голомозий естет виявився збоченцем, а вона взяла на себе відповідальність і розблокувала його рахунок, бо він урятував їй життя; потім вона, змучена тижнем, заснула у

VIP-лаунжі аеропорту, поки її розшукувала велика команда аеропортівського сек'юриті... Одне слово, кінець світу.

Але нарешті все позаду. Вона в літаку. В бізнес-класі. Зараз відірвемося від землі, лишивши на ній усі неприємності.

Христя допила залпом віскі і попросила у стюардеси повторити.

ВІН

«Скільки вона може з'їсти, я вже знаю. Тепер “маю приємність” спостерігати за тим, скільки вона може випити».

Божевільна українка сиділа перед ним якраз по діагоналі через прохід. Франсуа мав змогу бачити її профіль, руде волосся і тонку руку, яка час від часу махала стюардесі з проханням повторити подвійну порцію віскі з льодом.

Він уже не міг заснути. Сон як рукою зняло. Та й не було сенсу спати: адже скоро принесуть вечерю. Він одягнув навушники і ввімкнув фільм, однак постійно ловив себе на тому, що дивиться не стільки на екран, скільки на сусідку по терасі.

«Бездонна бочка. Бездонна бочка наповнюється віскі... — говорив він сам собі. — Цікаво, коли вона таки наповниться?»

Ага, ось вона відстебнула ремені безпеки. Напевно, їй захотілося в туалет. Вона встає і, похитуючись, іде в ніс салона до туалету.

Вона ледь-ледь тримається на ногах. Франсуа відчув занепокоєння: хоч би вона собі там голову не розбила... «А власне, чому я маю турбуватися про неї?»

Однак хвилювання наростало.

Цікаво, що вона там робить так довго? Може, її знудило?

Ні, напевно просто вона не може розчепити зіпер на штанях, тому смикає його туди-сюди, а він не піддається.

Ось, нарешті піддався. Вона поволі знімає джинси і опиняється в своїх трусиках «смушкою» кольору авокадо, в тих самих, у яких танцювала, пардон, уявляла, що танцює, тиждень тому на своїй терасі. Потім вона знімає свої авокадові труси і намагається навстоячки попісяти, аби не сідати на негігієнічний унітаз...

У цю мить літак «провалився» у повітряну дірку, і він собі уявив, як вона не втрималася на ногах, вдарилась головою об двері, при цьому не зупиняючи фізіологічної процедури, і рясно намочила свої штани.

Нарешті справу закінчено. Вона намацує авокадові труси і натягує їх на ідеально поголений, — ні, не поголений... як же це називається? Що ці жінки роблять зі своїм волоссям на інтимних місцях? Ага! Депіляцію... Отже, вона натягує свої авокадові труси на...

«Ідіот! Про що я думаю!» — розлютився він і втупився в екранчик перед

собою, час від часу поглядаючи на червоне табло «Lavatory occupied».

Нарешті запалилося зелене табло. Отже, вона благополучно вибралася з туалету.

Божевільна українка, похитуючись, ішла до свого місця.

Він нахилився, сховавшись за спинку переднього крісла, щоб вона його не помітила, проте зробив це запізно.

Вона підійшла до нього впритул і кілька секунд роздивлялася його крізь окуляри.

Він удав, що тільки-но її помітив, і розгублено привітався: «Hello!»

Вона ж, замість привітання, спитала його, обдавши міцним запахом віскі:

— Ви що, мене переслідуєте?

І, не дочекавшись відповіді, розвернулася і гепнулася на своє сидіння.

Франсуа встиг помітити, що її джинси і справді були ззаду мокрі.

ВОНА

«Ну що це за напасть? Тепер доведеться сидіти в засцяних джинсах всю дорогу! І цей іще лисий псих! Що він від мене хоче?»

Вона побачила, як стюардеса викотила візок з обідом.

«Треба закутити і добре виспатися. Я випила рівно стільки, щоб проспати до самого Будапешта».

Вона витягла серветку і прикріпила

її на свої пишні груди, на які, ніби на аеродром, любила «приземлятися» всіляка їжа.

«Здається я таки перебрала», — подумала вона, шукаючи на тарілці тигрову креветку, яку щойно там бачила.

Кім Ір Сен, який сидів поряд і перелякано спостерігав за нею, полохливо показав їй на груди, вкриті білою серветкою, де відпочивала, немов на пляжі, тигрова креветка.

«Ти тільки й умієш, що туди витріщатися!» — хотіла було гавкнути вона, проте не змогла сформулювати фразу англійською мовою. Надто багато випила. Тому лише гнівно глипнула на нього, зняла з грудей креветку і поклала її в рота.

«Ой, блін! Це ж, мабуть, той лисий збоченець теж мене бачить!» — подумала вона і спробувала обернутися.

Природно, цей жест не минувся безслідно: вона перекинула склянку з віскі і ледь втримала тацю із їжею. Власне, тацю із їжею втримала не вона, а маленький Кім Ір Сен.

Стюардеса принесла три гарячі страви на вибір: м'ясо, рибу і спагетті.

Христя довго не могла вибрати: риба їй набридла в східноазійській країні до смерті, однак гарніром була картопелька, а м'ясо було з ненависним рисом; спагетті ж вона в принципі не любила. Що робити? Вона спробувала пояснити стюардесі, що хоче поміняти гарніри,

тобто мати м'ясо з картоплею, однак не змогла впоратися зі своїм язиком і сформулювати фразу. Вона безнадійно махнула рукою і «принципово» відмовилася від гарячого, з полегкістю зітхнувши: тепер можна виспатися.

ВІН

Ця його сусідка по терасі — це якийсь монстр!

Франсуа за нею спостерігав і поперемінно відчував то жах, то цікавість, то... збудження. Збудження? Так, саме збудження, клята фізіологія.

Коли вона намагалася наштрикнути на виделку черрі-помідорчик, і це в неї ніяк не виходило, і вона кінчиком свого вказівного пальця, перед тим щедро облизаного, стала катати помідорчик по тарілочці, ось тоді він і відчув перший приплив збудження. А коли вона взяла той помідорчик обережно пальцями, вклала собі в рота і стала гратися ним, то висолоплюючи язика, то засмоктуючи помідор назад у ротову порожнину, на Франсуа накотилася друга хвиля.

Нарешті їй набридла гра з помідорчиком і вона вирішила спробувати його на смак. Заплющила очі і почала легенько покусувати його, при цьому її губки спокусливо посмикувались. Франсуа ніяк не міг відірвати погляду від цієї сцени. Ось вона таки прокусила червоний помідор, але при цьому невчасно

розтулила губи, і мокрі жовті зернятка черрі-помідорчика виприснули з її рота на спинку переднього крісла.

Божевільна українка похапцем схопила серветку і стала стирати зі спинки ті жовті слизькі зернятка з таким поспіхом і настирливістю, неначе це були не помідор і не спинка крісла літака, а сперма на готельній постелі.

Нарешті вона заспокоїлась і заснула. Він полегшено зітхнув.

ВОНА

Христя прокинулась від того, що її делікатно штурхнув Кім Ір Сен. Піднявши важку голову, вона побачила крізь ілюмінатор, що літак вже приземлився, і їй спало на думку: «Це ж треба! Я не розраховувала кількість спиртного і свої можливості! Ми долетіли, а я ще не прохмеліла! От халепа!»

Вона підвелась і, скривившись, вивалила свій саквояж з верхньої полиці, мало не вбивши ним сусідку; вдягла пальто (у Будапешті передбачали легенький сніжок) і попленталася до виходу.

У «трубі», що вела з літака до аеропорту, вона відчула, що їй жаркувато.

«Треба менше пити!» — твердила вона собі, обливаючись потом. Увійшовши всередину аеропорту, Христя остовпіла: прямо перед собою, в центрі величезного залу, вона побачила величезну пальму, обплетену гірляндами ліхтариків.

«Ну й дебiли цi будапештцi!» — подумала вона i пiшла за натовпом, що сунув до паспортного контролю.

Йi було вже настiльки жарко, що довелося зняти пальто, тим бiльше, що всi навколо були вдягнутi аж надто полiтньому.

«Це ж iдiотизм — тримати таку температуру в аеропорту! Стiльки бабок прогорає!» — подумала вона осудливо, як бувалий фiнансовий експерт, i зняла з шиї вовняний шарф.

ВiН

Вiн iшов за маленьким корейцем, який, очевидно, супроводжував божевильну украiнку в подорожi.

В аеропорту Абу-Дабi вона мала абсолютно неадекватний вигляд у зимовому пальтi.

«Може, вона не зрозумiла, що саме сказала стюардеса про вимушену посадку?

Нi, не може бути, адже англiйська — її робоча мова.

Може, вона просто спала?

Теж не може бути. Адже лiтак трусило так, що з полиць мало не повилiтали чемодани. Це i мертвого розбудило б.

Дивнi цi украiнськi жiнки.

Може, пiдiйти до неї i запропонувати пiднести саквояж?

Нi, краще не ризикувати. Бо вона така, що може тим саквояжем влiпити помiж очi».

Нарешті натовп з літака підійшов до паспортного контролю.

Після цього спеціальний автобус відвезе їх у готель, де вони за рахунок авіакомпанії перебудуть якийсь час, аж поки втихомириться вулкан, через що й було здійснено вимушену посадку.

Обіцяли всі формальності завершити швидко.

Франсуа пошукав поглядом сусідку.

Він побачив її, розгублену, серед величезного залу.

Франсуа підійшов до неї. Вона стояла, позираючи на арабів у хустках та індусів-заробітчан у чалмах, і, розвівши руками, голосно обурювалася:

— Блін, а це що за дебільний балмаскарад?

Маленький кореєць намагався їй щось пояснити, однак вона і слухати його не хотіла.

Франсуа наважився до неї підійти.

— Що це за чортівня? — спитала вона його замість відповіді на привітання.

— Що ви маєте на увазі?

— Чому вони всі перевдягнені в арабський та індуський одяг?

— Хто — «вони»? — спробував уточнити Франсуа.

— Як хто — угорці!

Його осяянуло: вуаля! Вона таки думає, що ми в Будапешті!

— Міс К'.. К'... — спробував він вимовити ім'я, що для франкофона було практично нереально. — Міс Рист'я, ми

не в Будапешті. Ми — в Абу-Дабі.

— Пішов ти... — спершу вона послала його, але через мить заверещала на весь зал: — Йоханий бабай! Ми в Абу-Дабі!

ВОНА

Так їй і треба. Тиждень невдач не скінчився.

Через якийсь там вулкан літак зробив вимушену посадку в Абу-Дабі. Скільки вони тут пробудуть, ніхто не знає.

Врешті-решт, щоб відволіктися від Східної Азії, її цілком влаштував Близький Схід, батьківщина «Тисячі й однієї ночі». Однак хіба вона може впитатися свободою і насолоджуватися казковою екзотикою, якщо ті придуркуваті сек'юриті зняли з літака її багаж, поки вона дрихла в лаунжі! І тепер вона, виправши весь одяг, включно з салатовими трусиками, сиділа в номері гола і чекала, поки він висохне.

У номер двічі стукав Кім Ір Сен і питав, чи їй нічого не треба. Природно, вона відсилала його геть.

Майже всю суботу вона проспала у своєму ліжку king-size, прямо з якого можна було спостерігати за регатою на Перській затоці.

Їжу їй принесли в номер, сервіс був чудовий — тільки живи і радій, якби не ці докучливі формальності щодо повернення багажу, які треба було владнати на reception.

І як вона гола піде туди?

Вона накинула на себе готельний махровий халат і взулася в білі м'які капці. В такому вигляді вона й зайшла у ліфт, причому дочекалась не звичайного ліфта, а панорамного — з краєвидом на Перську затоку.

Чомусь вона зовсім не здивувалась, коли побачила там голомозого естета в тренувальній формі.

«Збоченець!» — промайнуло в її голові.

ВІН

«Це вже стає хворобливою закономірністю!» — подумав він, коли в ліфт зайшла божевільна українка в махровому халаті і білих капцях.

Вона стримано привіталась і повернулася до нього спиною, утупившись у краєвид, що розгорнувся за скляними перегородками. Шикарний ліфт мчав із шаленою швидкістю вниз. Політ було інженерно спроектовано так, що люди, які користувалися ліфтом, страху не відчували, а саме лише задоволення.

«Зараз застрягнемо», — чомусь раптом подумав він, і через мить саме це і сталося.

Божевільна українка повернулася до нього і подивилася так, начебто це він в усьому винен.

Видно було, що вона підбирала слова, щоб вихлюпнути на нього свій гнів,

однак, напевно, її словниковий запас англійської мови був зведений до дебетів, кредитів, чекових книжок, кешу, депозитів і числівників. Тому вона змушена була змовчати, ображено надула щоки і відвернулася до Перської затоки.

Тим часом Франсуа по селектору намагався з'ясувати ситуацію з ліфтом. Обіцяли все владнати АСАП.

«Подивимося, як довго у них триває АСАП», — подумав він і почав роздивлятися чудовий захід сонця з-поза рудої куделі божевільної українки.

Краса була неймовірна. Величезне червоне сонце повільно опускалося, готуючись зануритись у Перську затоку. Це не могло залишити байдужим нікого. Навіть такого сухаря, як він.

Кондиціонер не працював, ставало все жаркіше, і Франсуа здалося, що він починає відчувати аромат тіла сусідки. Хоча насправді це було абсурдом, бо в ліфті стояв запах готельної трояндової косметики, якою вона щедро скористалася. Крізь неї ніяк не міг би пробитися запах тіла, навіть якби він і лишився після прийнятого душу.

Однак щось його таки непокоїло. І нарешті він зрозумів, що саме: не сам запах, а нестерпне бажання його відчути.

«Цього тільки бракувало!» — подумав він і відчув, як його вправний меч налаштовується на бойовий лад.

Як на зло, розпашіла божевільна українка повернулася до нього і майже лагідно промовила:

— Чіл!

Те, що сталося потім, можна метафорично передати японською приказкою:

«Справжній майстер йайдо може розсікти краплю і вкласти клинок у піхви ще до того, як половинки краплі торкнуться землі».

ВОНА

«Та-а-ак! І як це називається?» — сказала вона собі, лежачи у ванні з піною, що пахла натуральною трояндою.

Христя намагалася реконструювати ланцюжок подій, що сталися годину тому. Проте окремі сегменти були відсутні в її пам'яті.

Отже, кадр №1: шалено красивий захід сонця, вона вирішує встановити комунікативний контакт із людиною, яка врятувала їй життя і якій вона також зробила життєво необхідну послугу. Тож вона повертається до Франсуа Бессона і щось каже, якусь банальну дурничку на кшталт: «Який чудовий захід сонця, чи не так?»

Кадр №2. Вона лежить у кутку панорамного ліфта із задертими на плечі Франсуа Бессона ногами. І бурхлива сцена кохання.

А що було між цими двома кадрами? Пам'ять стерлася.

«Може, він мене оглушив чимось по голові і, поки я була без пам'яті, заволодів мною?»

Вона про всяк випадок помацала голову, однак ніде ніяких слідів забою не було.

Ні, вона не нарікала на те, що сталося. Навпаки. Їй усе сподобалося. Навіть дуже. Нарешті її інтимні стосунки з чоловіком можна було назвати сексом. Бо все, що вона мала досі, інакше, ніж «близькість» не назвеш. Однак Христю бентежила її пам'ять, а точніше — провал у пам'яті: адже мали б бути на початку якісь слова, якісь вступні пестощі, поцілунки... Врешті-решт, він повинен би був зняти штани! Але цього всього вона не пам'ятала!

Не може ж бути, щоб цього всього взагалі не було?

Ну, дечого з перерахованого і справді могло не бути... Наприклад, поцілунків чи пестощів... і Бог з ними... Однак роздягнутися він мусив! Як вона цього не запам'ятала?

Ще раз проаналізувавши два кадри, які лишилися в її пам'яті, вона перефразувала знамениту айкідощну фразу і дійшла до висновку:

«Справжній майстер йайдо може вкласти свій клинок у жіночу піхву ще до того, як сідниці цієї жінки торкнуться землі».

ВІН

«Це просто ганьба.

Як я міг таке допустити?

Як я міг так вчинити? Адже це суперечить усім моїм моральним принципам! Це абсолютно несумісно з моїми світоглядними переконаннями!

Я порушив принцип чистоти: чистоти тіла, помислів і дій.

Як таке могло статися?

Просто якесь запаморочення, не інакше. Може, вона використовує якісь чаклунські засоби? А може, вона практикує вуду?

Що за бридота!

Я — сучасний освічений чоловік і не вірю ні в містику, ні в магію.

Тут щось інше...

А що ж тоді?»

Франсуа несамовито крутив педалі велосипеда — так, неначе хотів вилетіти із тренажерного залу крізь скло прямо в Перську затоку, що простягалася перед його очима.

Франсуа не розумів, як він міг займатися сексом із незнайомою жінкою в панорамному ліфті п'ятизіркового готелю!

Це нонсенс! Абсурд! Він же, врешті-решт, не тварина, а високодуховна істота!

А як же Марі? Як він міг зрадити ці тривалі стосунки? Він зрадив Марі? Ні, він зрадив себе, перекреслив багаторічне тренування своєї сили волі, свого характеру...

Все! Більше ніяких контактів із божевільною українкою! Забути її!

До речі, мабуть, доведеться поміняти квартиру... Шкода садочка... Але це справді алярм!

До Франсуа підійшов черговий по тренажерному залу і, білозубо усміхаючись, щось сказав.

Франсуа відірвався від своїх думок:

— Що?

Тренер люб'язно повторив:

— Якщо Ви хочете перетнути Перську затоку, то можу запропонувати кращий транспортний засіб, аніж велосипедний тренажер...

ВОНА

Христя вдягнула свої випрані речі. Трішки вологі, але нічого. На вулиці — спека. Висохне по дорозі в шопінг-центр.

Їй вдалося вициганити в авіакомпанії пристойну суму грошей у компенсацію за втрачений багаж, а зараз в Абу-Дабі фантастичні знижки, якими гріх не скористатися.

Христя зловила себе на тому, що співає.

Вона спробувала покрутити стегнами. Супер! Як у неї гарно все виходить! Секс пішов їй на користь!

Вона стала перед дзеркалом, зняла футболку і почала танцювати танець живота, співаючи під музику Таркана:

Я з кимось пере-пере-спала...
Ла-ла-ла!
У панорамному ліфті,
Ті-ті-ті!
Я — погана-на-на дівчинка,
Ка-ка-ка!
А ві-ін іще гі-і-рший хло-опчик!
Чик-чик-чик!

Вона була шокована: У НЕЇ ВСЕ ВИХОДИЛО! Всі рухи танцю живота!

«Ну нічого собі, які вихиляси я виробляю! Неймовірно! Я просто Шамаханська цариця! Я просто Хабібі! Я просто Хурем!»

Як усе чудово обернулося! Минулий жахливий тиждень нарешті скінчився, а всі мої страждання окупилися сторицею!»

Проте Христин бухгалтерський розум підказував їй, що, незважаючи на явну користь години, проведеної наодинці з Франсуа Бессоном, продовжувати ці стосунки не варто.

Це має лишитися в єдиному примірнику. Бо якщо вона намагатиметься зробити копію, на неї чекатиме велике розчарування.

Отже, нехай це буде найкращим спогадом її інтимного життя.

ВІН

Через годину його охопили сумніви.

Чи правильно буде, якщо він припинить контакти з божевільною україркою?

Адже, з погляду гендерної поведінки, він вчинив справжній злочин! Хоча ні... Їй, здається, самій усе дуже сподобалося... Принаймні під час сексу перед тим, як поміняти позу, вона взяла в руки його «бойовий меч», і в її очах засяяло таке дитинне захоплення, таке запоморчливе зачарування! Вона обхопила «меч» обома долонями і нагадала йому прапороносця, який тримає в руках держак прапора і якого сповнює дике натхнення від усвідомлення честі, що йому випала, — честі оберігати цей святий символ!

(Спогад про цю незначну, на перший погляд, детальку їхнього сексу явно сподобався його «бойовому мечеві», тож Франсуа змушений був затиснути його між ногами.)

Так, вона явно не справляла враження незадоволеної жінки

«Але ж це була агресія. Це був sexual harrasment!

О Боже!

А раптом вона феміністка?

О Боже!

А раптом вона подасть до суду?

О Боже!

Що робити? Що робити?

Треба порадитися з юристом. Наприклад, з Марі... Вона — класний юрист.

З Марі? Я що — здурів? Вона ж якраз і захищає права жінок!

Що робити? Що робити?

Треба піти і вибачитися перед божевільною українкою».

ВОНА

Шопінг був пречудовий.

Знижки не просто гарні, а фантастично гарні!

Вона істотно обновила свій гардероб, тож замріяно їхала шатлом до готелю, роздивляючись маленькі приватні оазиски серед пісків.

Для повного щастя треба ще добре повечеряти. А потім виспатися. А потім піти на сніданок. А потім на пляж — не даремно ж вона придбала два купальники. А потім пообідати. А потім іще раз виспатися. А потім... Може, тоді вже й рейс назад організують...

Хоч би не було зворотних рейсів до вівторка! Ні, до середи! От тоді б вона відпочила надурняк!

Але хіба можливе таке щастя?..

Христя вийшла з шатлу і, тягнучи за собою оберемок пакетів з обновками, потеліпалася до ліфта, про всяк випадок непанорамного, аби знову не наткнутися на голомозого естета...

А голомозий естет уже чекав на неї перед дверима її номера.

«Цього ще не вистачало! — розсердилася Христя. — Ці чоловіки зовсім не відчують міри! Замість того, щоб лишити цей спогад у пам'яті як перлину свого інтимного життя, вони хочуть все

зіпсувати регулярними стосунками!»

Вона повільно йшла по коридору, добираючи слова, щоб «відшити залицяльника». Однак вигляд Франсуа свідчив, що він прийшов зовсім НЕ ЗА ТИМ.

— Доброго вечора! — чемно привітався він.

— Доброго вечора! — не менш чемно відповіла вона, відчинила двері пропустила його поперед себе.

Він перелякано замахав руками:

— Ні-ні! Я, власне, прийшов вибачитися... За те, що сталося!

«Слава Богу, він не такий ідіот, як я спершу подумала. Але чому він такий переляканий?»

Вона тримала двері відчиненими, а в обох її руках були пакети.

«Він же не додумається мені допомогти, адже він із західного світу! — подумала вона. — Там допомога жінці вважається кровною її образою... Стоп! Он воно що! Він просто боїться, що я... Що я виявлюся однією з феміністок! І що я подам на нього до суду!»

У нього було таке спантеличене обличчя, що їй стало шкода його.

Треба з'ясувати стосунки. Розказати йому популярно, що вона хоч і вважає себе феміністкою, проте не такою вже й войовничою, і що випадок у панорамному ліфті їй припав до душі...

Христя промовила рішучим тоном, яким і повинна говорити з мужчиною феміністка:

— Ну що? Так і будемо стояти? Зайдемо в номер чи розмовлятимемо в коридорі?

«Таки феміністка!» — промайнуло в голові Франсуа.

— Краще в коридорі, — сказав він, щоб не наражатися на небезпеку (а по суті, спокусу) в номері Христі.

— Тоді зачекайте, я покладу речі, помию руки і вийду до вас.

Він кивнув.

Двері зачинилися.

Франсуа посилено думав.

«Може, запросити її на вечерю? Щоб якось матеріально компенсувати недоречність у ліфті? Ні, погана ідея. Вона захоче сама заплатити, адже вона феміністка. А раптом вона не феміністка, а... Який же антонім до цього слова? Маскуліністка? Традиціоналістка? Патріархалка? Стоп! Я не про те думаю...»

Прочинилися двері, і рудоволоса голова спитала:

— Франсуа, ви не проти зачекати ще п'ять хвилин, я швиденько прийму душ! Я вся мокра після шопінгу!

— Так, звичайно, я нікуди не поспішаю!

«Добре. В мене ще п'ять хвилин як мінімум. Я повинен придумати, що їй сказати... Так, п'ять хвилин... П'ять хвилин? І що вона встигне за ці п'ять хвилин? Лише включити воду, обхлюпатися і витертися рушником! Але ж надворі жахлива спека, невже вона не захоче

помитися гелем і помити голову? Трояндовим шампунем... Що так запаморочливо пахне... І робить аромат її тіла ще привабливішим...»

Франсуа уявив ванну, де на гачечку висять салатіві трусики «смушкою»... А на мармуровій полиці лежить її бюстгальтер, нагадуючи маленького верблюда кольору авокадо з двома величезними горбами...

З номера вийшла Христя з мокрим волоссям, обгорнувши його пахощами щойно прийнятого душу і трояндової косметикою.

Це було зайвим.

Явно зайвим.

Даремно вона це зробила.

Даремно вона прийняла душ.

Вона його просто спровокувала.

Він не винен.

Винна вона.

Вона сама винна.

ВОНА

Ні, вона припускала, що своїм свіжим виглядом після гарячого душу, своїм мокрим темно-червоним волоссям, що серпантинчиками спадало на білий махровий халат, — що вона може викликати в нього приємні емоції, але не до такої ж міри!

Останньою її думкою перед тим, як бойовий меч йайдо проникнув у її піхви, було: який ідіот вигадав зробити у цьо-

му готелі окрему кімнатку для льоду, якщо в усіх інших нормальних готелях світу на поверсі просто стоїть машина для його виготовлення?

Кімнатка для льоду, де стояв автомат, була невеличка, проте попередній досвід інтимного спілкування з Майстром йайдо переконав її в тому, що малий простір не може стати йому на заваді, якщо він дуже чогось захоче. Він здатен робити свою справу в просторі будь-яких розмірів. І робити її як слід.

Доброю новиною можна було вважати те, що вона не втратила пам'яті, як минулого разу, навіть після того, як він її тілом вибив дверцята кімнатки для льоду.

Чесно кажучи, якби вона захотіла, то цілком могла б дати відсіч Майстрові йайдо старим бабським способом: її нанікюрені нігті були достатньо довгими, аби видряпати йому очі чи принаймні роздряпати пику. Але вона цього не зробила. Вона не скористалася старою жіночою зброєю.

А навіщо?

Через день почнеться її нудне життя банківського менеджера і цей несподіваний статевий акт видаватиметься світлим промінчиком у темному царстві одноманітних буднів.

Усі ці думки миттєво промайнули в її голові, поки Майстер йайдо перевертав її до себе спиною і філігранно запахав свій меч куди слід.

Його гарячі долоні обхопили її груди, і вона відчула себе куцем винограду, який довірив свої стиглі грона надійним рукам садівника...

«Тьху... Я зовсім здуріла? — сама до себе говорила подумки Христа. — Не розслабляйся! Будь насторожі! Адже зараз він може утнути якусь збоченську штучку!»

Тим часом Майстер йайдо не робив нічого неприродного. Майстерно вправляючись своїм мечем у її піхвах, він вдихав аромат її вологого волосся на потилиці і гаряче видихав їй у вухо.

«Лоскотно і приємно, — міркувала Христа. — Але навіщо при цьому кусати за вухо? А раптом він хоче його відкусити?» — перелякалась вона і смикнулася.

Це був зайвий рух, оскільки вона вдарилася головою об автомат для виготовлення льоду і той обурено висипав на закохану парочку купу заморожених кубиків...

ТРЕТІЙ

— А со це? — спитав Кім Ір Сен, перелякано розглядаючи двоголову істоту з вісьмома кінцівками, величезними жіночими грудьми, схожими на дві фудзіями, і величезним чоловічим пенісом, схожим на хвіст дракона.

Химерна істота звивалася в кімнатці для льоду, куди він зайшов за кількома

кубиками для свого Ice Tea. Саме таку істоту бачив він у дитинстві на старих китайських картинках, які його тато ховав від його мами під ліжком у старій валізі. То був потворний двостатевий Дракон-самітник, чия чоловіча половина займалася коханням з жіночою.

Кім Ір Сен спитав «А що це?» і обімлів: жіночі груди нагадали йому виконавчого директора банку Кей-Ейч-Ейч: він стільки разів розглядав їх через тісні светрики і прозорі блузочки, що не міг помилитись.

«Невже наш виконавчий директор Кей-Ейч-Ейч насправді не виконавчий директор Кей-Ейч-Ейч, а Дракон-самітник зі старих китайських гравюр? — з жахом подумав він. — А що вона робить тут, у цій кімнатці для льоду?»

Кім Ір Сен побачив, як дві кінцівки Дракона стиснули одну фудзіяму, одна пащека, що належала одній голові, всмокталась у вершину благословенної гори Фудзі, а друга голова відкинулася назад, дістаючи своїм довгим волоссям підлоги.

Так, це був Дракон-самітник, двостатевий Дракон з дикого середньовіччя. І застав він його в той момент, коли той сам із собою займався коханням.

Одна голова Дракона відірвала пащеку від своєї фудзіями і подивилася затуманеним поглядом на Кім Ір Сена.

Той перелякано зачинив двері і щодуху побіг у свій номер. Там заліз під

ковдру і почав тремтіти всім своїм маленьким тілом, заплющивши очі.

Саме так він тремтів, коли вперше побачив гравюру з обшарпаної татової брошури, яку витяг тремтячими дитячими ручками зі старої валізи, помітивши, що тато забув її зачинити на ключик. Пізніше з'ясувалося, що валіза належала дивному європейцеві, який у часи молодості його дідуся мандрував світом і намагався знайти гармонію тіла й духу. Він довго вчився у дідуся мистецтву східного медичного масажу, а потім несподівано безслідно зник, залишивши таємничий чемоданчик.

У брошурі були зображення дивної двоголової істоти з жіночими грудьми і чоловічим пенісом. Це був двостатевий Дракон-самітник. Він сам собі смоктав пеніс, поки друга голова лизала довгим язиком вагіну, розташовану десь між пенісом і заднім проходом, або задовольняв сам себе іншими способами.

Згодом Кім Ір Сен навчився відкривати чемодан дротиком. Він міг годинами роздивлятися сороміцькі сценки з життя Дракона-самітника. І якщо попервах Дракон видавався йому огидним страховиськом, то пізніше ця міфічна істота стала його збуджувати.

Зустріч із реальним Драконом-самітником була цілковитою несподіванкою для Кім Ір Сена, який за останні десять років вже й думати забув про свої дитячі враження. Він був шокований. І дитячі

фантазії стали впливати з його пам'яті, неначе старі речі, що їх потік талої води виносить із хат під час повені.

ВІН

— Здається, нас засік твій підлеглий... — сказав Франсуа Христі.

Вони лежали у великому ліжку, милувалися Перською затокою і тепер уже «як люди», а не як примітивні тварини насолоджувалися близькістю одне до одного.

Оскільки Христя у відповідь лише ліниво замуркотіла, то він запропонував:

— Може, запросімо його завтра поїхати з нами на екскурсію в пустелю дивитись на захід сонця? (Вони вже встигли про це домовитись.) Як компенсацію за пережитий шок. Що ти думаєш?

— Давай. А це справді гарне видовище? Маю на увазі не нас із тобою, а захід сонця в пустелі.

— Ті, хто там був, кажуть, що фантастичне...

— Кул. Слухай, а що ми робили, коли він нас застукав? Бо я нічого не пам'ятаю.

— Точно не пригадую... Але щось дуже непристойне...

— Випадково не тоді, коли ти намагався захвати кубик льоду мені в зад?

Франсуа обурився:

— Що ти таке кажеш? Не робив я такого, я просто кубиком льоду гладив твою попку.

— А навіщо?

— Як — навіщо?.. Ну, щоб там... у тебе всередині скорочувалися м'язи...

— Це вас такому учать на йайдо?

— Ні, що ти! Це інше...

Йому спало на думку, що зараз вона подумає, ніби він — збоченець. А вона «під руку» спитала:

— Як ти думаєш, хто написав на тебе анонімку?

«Слава Богу, що вона не поцікавилась: “Ти, бува, не збоченець?”»

— Поняття не маю... Звідки мені знати?

— У цій справі підозра насамперед падає на тих, з ким ти спав...

— Марі? — Франсуа замислився. — Марі? Ти натякаєш на неї?

— А що, вона у тебе була одна? Якщо так, то тільки вона могла це зробити.

— Як ти таке могла подумати! Вона... Вона... — Франсуа аж захлинувся.

— Що — свята? — іронічно перепитала Христя.

— Вона — юрист і знає, чим таке може обернутися.

— Значить, усе-таки свята, — сказала Христя, тепер уже саркастично.

Франсуа вирішив не реагувати. «Ревнує», — подумав він. Натомість його мучило одне запитання, і він ніяк не наважувався його поставити.

— ... А ти справді віриш, що я не збоченець? — нарешті вичавив він із себе.

— Звичайно, вірю. Принаймні зі

мною ти нічого збоченського не втнув. Ти виявляв фантазію, як справжній француз, — це так, але збоченства ніякого не було. — Франсуа полегшено зітхнув. — А ти з Марі те саме робиш?

— Я — з нею? Хоч я й француз, але мені ніколи не спадало на думку так поводитися з жінками... Взагалі, з того часу, як я тебе зустрів, зі мною відбуваються дивні речі... Я починаю робити жахливі і нелогічні вчинки. Ти на мене погано впливаєш.

— Погано впливаю? — здивувалася Христя. — Як це? І що я такого зробила? Адже це ти спроектував усю цю ситуацію, а не я. Причому двічі. Отже, це ти — поганий хлопчик. А я — цілком хороша дівчинка.

— Я не це маю на увазі, — спробував пояснити Франсуа. — Я не заперечую своєї провини в тому, що сталося. Це зробив я, але спровокувала мене ти. Ти — великий провокатор...

Франсуа поглянув на Христю: чи не образилась вона? Але та й не думала ображатися. Здається, їй ця версія подобалась. Вона дивилася на нього майже з обожнюванням і пожирала інформацію.

Він продовжив:

— Це важко пояснити. З тобою весь час відбуваються якісь катастрофічні речі. І це якимось магічним чином впливає на тих, хто навколо тебе, затягуючи їх у якісь божевільні ситуації. Принаймні я на собі це відчув. Я потрапив в

енергетичне поле твого катастрофізму. Я — жертва твоєї катастрофічної енергетики, дорога міс Катастрофо.

— Міс Катастрофа? Цікаво... Здається, так і є. Зі мною завжди щось трапляється. Катастрофа за катастрофою. Вони мене переслідують. Не знаю, як цього спекатися, — замислено промовила вона. — Але, чесно кажучи, такі речі так часто зі мною відбуваються, що я вже нічому не дивуюсь. Це вже як норма. Норма мого життя.

— І як тебе призначили на таку відповідальну роботу в банк?

— Як не дивно, на роботі у мене все просто ідеально. А катастрофи трапляються тільки поза офісом. Варто мені вийти на вулицю з банку, як обов'язково щось стається...

Вона махнула рукою і... скинула з тумбочки вазу, яка відразу ж і розбилася.

ТРЕТІЙ

Сьогодні зі мною трапилася дивовижна подія. Як кажуть європейці, дежавю. Я неначе знов опинився у дитинстві. У моїй пам'яті ожили підліткові спогади про таємничого двостатєвого Дракона-самітника, який займається коханням сам із собою.

У цьому було щось жахливе і спокусливо-солодке водночас.

Пізніше я зрозумів, що то не є повноцінне кохання, або, як кажуть європей-

ці, секс, оскільки ні при якій позі Драконового тіла його пеніс не може втрапити в його вагіну. Так, на одній із картинок Дракон сидить, схиливши обидві свої голови вниз, і дивиться на два свої хвости, в основах яких намальовані вагіна і пеніс. Перша готова прийняти другого, а другий достатньо збуджений, щоб із задоволенням зануритися в першу. Але... анатомія Драконового тіла не дає їм поєднатися... Не вистачає кількох сантиметрів і кількох градусів...

Мені навіть здавалося, що одна з голів зіщулилася і в цьому зіщуленні були безвихідь, розчарування, відчай.

Ніколи, ніколи не зможуть поєднатися Драконячі вагіна й пеніс... І ніколи потвора не відчує задоволення від справжнього сексу...

Хіба що... Хіба що з'явиться Хтось сторонній, Хто полюбить Дракона-самітника...

І я собі навіть уявляв себе тим Кимось... І не раз...

ВОНА

Вони — Христя, Франсуа й Кім Ір Сен — виїхали по обіді в пустелю джипом-всюдиходом разом з провідником-бедуїном (а точніше, псевдобедуїном) та іншими трьома маленькими екіпажами, які склалися з псевдобедуїнів-провідників і західних туристів. На них чекала дивовижна програма: вечеря в

шатрах у найкращих традиціях «Тисячі й однієї ночі», а після того — споглядання заходу сонця. Вночі вони мали повернутися до готелю.

«Західні туристи» були нормальні адекватні молоді люди з різних країн Європи, тому прогулянка вдалася. Вечеря в шатрі справді нагадувала улюблений цикл арабських казок, з додаванням ще одного важливого аксесуару, не передбаченого в арабських текстах, — алкоголю, яким запаслися західні туристи. Франсуа і Кім Ір Сен виявилися єдиними непитущими (крім псевдобедуїнів, звичайно), за що їх напівжартома засудила решта компанії.

Кмітливі псевдобедуїни, поки з голів багатеньких туристів не вивітрився алкоголь, запропонували додаткові послуги, які не входили в попередній кошторис поїздки, а саме катання на верблюдах. Тверезий Франсуа довго відмовляв п'янючку Христю, однак на те й існує випивка, щоб тверезий і п'яний не могли порозумітися.

Аж ось Христя сяк-так усілася верхи і небезпечно хитнулася, коли тварина вставала на ноги. Франсуа, знаючи схильність своєї божевільної подруги до потрапляння в катастрофічні ситуації, змушений був найняти другого верблюда і сісти на нього, щоб супроводжувати її.

Тут і почалися всі нещастя: під час їхнього ризикованого дефіле верблюд, на

якому сидів Франсуа, почав несподівано переслідувати верблюдицю Христі, а та, в свою чергу, тікати від нього. (Пізніше їм пояснили, що на верблюда цілком раптово накопилися парувальні пристрасті, тобто він захотів Христину верблюдицю, причому НЕГАЙНО.) Скінчилося все тим, що верблюд завалив верблюдицю, а Франсуа впав і скрутив собі шию. Христя внаслідок верблюжого «кохання» не постраждала, лише трохи наїлася піску.

Цей випадок дав можливість Христі протверезіти, тому їй довелося ще раз добряче напиться, аби достойно і «в формі» зустріти захід сонця.

Інші питущі не менш «капітально» підготувалися до цієї події. Було дуже весело, і коли Христя пожартувала: «Сподіваюся, на цей раз моє невезіння не спрацює і нас не засипле піщаною бурєю», — всі по-ідіотськи розіржалися, як верблюди, а псевдобедуїн запевнив, що немає ніяких провісників поганої погоди.

Однак варто йому було це промовити, як на горизонті з'явилась величезна хмара куряви і стала неймовірно швидко наблизитися до їхнього табору.

Псевдобедуїни заметушилися, власне саме в цей момент стало ясно, що вони не справжні бедуїни, бо поводитися в екстремальній ситуації аж надто непрофесійно. Вони загнали всіх в одне шатро, сяк-так затягнули всі входи і виходи, закутали всіх туристів з ніг до

голови якимись ганчірками, лишивши маленьку щілинку для очей, наказали полягати на настил і намагатися не робити зайвих рухів.

Усі ще встигли зробити пару останніх ковтків спиртного для повного щастя і тільки тоді полягали покотом. Шатро нагадувало бляшанку зі шпротами, що правда, відкриту, бо коли піщана буря почала теліпати шатром, шпротинки почувалися не дуже стабільно. Всі зазмерли, прислухаючись. Комуś було страшно, комуś весело.

Христя пам'ятає лише, що їй було страшенно добре: порція алкоголю була ідеальною: достатньою для того, щоб розслабитися, але і щоб не обригатися.

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Він прокинувся від того, що в нижній частині його тіла почало щось діятися. Від піску різало очі, а на зубах скрипіли піщинки, і він ніяк не міг отямитись. А ще йому приснився сон, ніби він займається коханням із потворним Драконом. І це було зовсім не потворно. Дракон уві сні ніжно притулювся до нього і став зігрівати його своїми теплими фудзіями, від чого по тілу Кім Ір Сена прокотився імпульс солодкого задоволення.

Він боявся поворухнутись, щоб не сполохати Дракона, намагався зачати подих, але його маленьке серце нестримно калатало.

Дракон ще ближче присунувся до Кім Ір Сена і своїм великим щупальцем проник йому між ноги, розсунув їх, виліз перед ширінькою його джинсів, а тоді став у ній колупатися, досить довго, і при цьому сердито сопів у вухо Кім Ір Сенові. Доколупавшись до його маленької потворки, щупальця Дракона почали м'яшкорити її, і все було точнісінько так само, як у його підліткових фантазіях.

Маленька потворка дуже зраділа, що нею хтось зацікавився. І не просто якийсь ХТОСЬ, а сам Дракон, потворний-препотворний Дракон.

ВІН

Усі попрокидалися приблизно водночас від того, що хтось почав відкопувати їхнє шатро з піску. Це був бедуїн, який усіх привітав білосніжною посмішкою і запросив на ранкову каву.

У Франсуа боліла шия і гула голова.

Ранкова кава, як і весь сніданок, що складався із залишків учорашньої вечері, скреготіла на зубах піщинками, однак від цього апетит ні в кого не зіпсувався. В Міс Катастрофи тим більше.

У Христі взагалі був навдивовижу грайливий настрій. Вона постійно підморгувала Франсуа.

— Ти чому такий сердитий? — спитала вона, дивуючись, що він ніяк не реагує на її міміку.

— А ти чому така весела? — спитав той замість відповіді. Йому не дуже хотілося вдаватися в пояснення про те, що після падіння з верблюда він не може крутнути шиєю.

— Я і справді — «Міс Катастрофа». Невже це не кул? Варто було мені вчора згадати про піщану бурю, як тут вона і примчала!

— Що ж тут смішного? — Франсуа не зовсім поділяв її радощів.

— А ти що — злякався?

— Нічого я не злякався! Просто обережно ставлюся до екстремальних ситуацій.

— А я думаю, що ти злякався... Навіть пеніс твій від страху так змалів, що я його ледь намацала! — вона знову підморгнула йому.

— Який ще пеніс? — буркнув він, не розуміючи, на що вона натякає.

— Ти що, їх маєш два? — пожартувала вона.

— Мій пеніс не змалів, — невпевнено промовив Франсуа, зосередившись думкою на вмісті своїх штанів. — Яким був, таким і лишився.

Міс Катастрофа, напхавши повний рот перепічок з гумусом, не погодилася з ним:

— Мені краще знати, адже я вночі намагалась із ним погратися.

— З ким?

— З твоїм пенісом.

— Ти впевнена, що то був пеніс? Або

принаймні МІЙ пеніс? — поцікавився Франсуа.

Христя розсміялася з дотепного жарту. Однак зненацька її осяйнув здогад, і вона перестала жувати.

Міс Катастрофа з підозрою озирнулася на Кім Ір Сена. Той зачаровано дивився на неї абсолютно щасливими очима.

Франсуа зрозумів, що то був справді пеніс, але НЕ ЙОГО.

ВОНА

Христя вагалася, як правильніше назвати ті відчуття, що нею заволоділи: шоком чи незручністю.

Це ж треба було стільки випити, щоб переплутати «ліво» і «право» і прийняти Кім Ір Сена за Франсуа! Це ще добре, що він лежав скраю і що більше ніхто не міг бачити тієї ганьби! І добре, що Франсуа спав як убитий з іншого її боку і теж нічого не помітив.

І як їй себе пересилити, зайти до Кім Ір Сена в номер і попросити його про одну послугу?

А може, не просити?

Ні, Франсуа не можна лишати в такому стані. Після масажу, який йому зробили в спа-салоні п'ятизіркового готелю, він просто конає.

А Христя згадала, що в CV Кім Ір Сена написано, що він спеціаліст вищої категорії з лікувального східного масажу.

Вона набрала повні груди повітря, різко видихнула і постукала в номер Кім Ір Сена.

Той відчинив двері тієї ж миті, неначе стояв за ними наготові.

— Насамперед хочу вибачитися за те, що сталося цієї ночі, — протарабанила вона завчену фразу, — а по-друге, хочу вас попросити надати медичну допомогу моему другові.

— Так, міс Кей-Ейч-Ейч, — чемно вклонився він. — Я готовий!

«А він таки вихований хлопчина», — подумала вона і повела його до кімнати Франсуа.

Вона намагалася не думати про те, що сталося цієї ночі, проте спогади самі лізли в її голову: спеціаліст вищої категорії з масажу після того, як отримав порцію задоволення, вирішив віддячити: він повернувся до Христі обличчям, ящіркою проник їй між ноги і зробив східний масаж вищої категорії в її піхві, від чого вона перетворилася на повітряну кульку і здійнялася в небо, під самі зорі.

Це була справжня екстремальна насолода!

ВІН

«А цей маленький кореець Чен добре знає свою справу!» — подумав Франсуа після того, як той кількома доторками пальців зняв дикий біль у шиї.

Франсуа був майже щасливий.

Кім Ір Сен позбавив Франсуа болю, проте сеанс масажу на цьому не закінчився.

Франсуа розслабився і повністю віддав своє тіло в розпорядження маленького корейця. Перепробувавши за своє життя різних лікарів, Франсуа добре знався на масажі і на цей раз із задоволенням відзначив, що титул «спеціаліст вищої категорії» відповідав дійсності: Кім Ір Сен бездоганно володів традиційною технікою.

Франсуа пройнявся величезною вдячністю до Кім Ір Сена, тим більше, — пожартував він подумки, — що тепер їх пов'язує одна таємниця, або ж одна жінка, або жінка-таємниця.

Інший на його місці вжахнувся б. Але наразі його це не лише шокувало, але навіть збуджувало... Напевно, французькі гени переважили буддистське виховання.

Щоправда, він не був до кінця певен, що його насправді збуджує: сам масаж чи розуміння того, що його виконує чоловік, з яким він у певному сенсі споріднений через одну божевільну жінку.

«Мені робить масаж коханець моєї коханки! — всміхнувся Франсуа сам до себе, насолоджуючись точковими доторками Кім Ір Сена до свого тіла. — А точніше, випадковий коханець моєї випадкової коханки...»

Він навіть подумав, що був би зовсім

не проти, коли б випадковий коханець його випадкової коханки помасував йому спеціальні ерогенні точки...

Однак Кім Ір Сен «нічого такого» собі не дозволяв і оминав усі небезпечні зони.

Тоді Франсуа спробував уявити собі, що ж відбувалося насправді цієї ночі під самим його носом, поки він дрихнув мертвим сном.

Отже, Міс Катастрофа з властивою їй стабільністю переплутала «ліво» і «право» і прийняла Кім Ір Сена за нього, Франсуа. Вона захпала свою руку в штани Кім Ір Сена. А він, гад, навіть не опирався. Напевно, в неї це гарно виходило і Кім Ір Сенові було дуже солодко, якщо він не запротестував з цього приводу.

«Ах, шкода, що то був не я! Наскільки романтичнішою була б ця ніч у пустелі під час піщаної бурі!»

Невже маленький кореець нічим не віддячив своїй Кей-Ейч-Ейч?

Ні, він занадто чемний. Він не міг не віддячити їй за задоволення. Напевно, він все-таки зробив щось для неї.

Цікаво що?

Масаж?

Так, масаж, що не оминає ніяких ерогенних зон, а навпаки, стимулює їх. Кей-Ейч-Ейч так і не зрозуміла «підміни»: вона була переконана, що масаж зробив Франсуа. Он чому вона вранці так звабливо підморгувала йому!

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Звичайно, я впізнав його. У тій кімнатці для льоду був саме він. Це він пестив губами груди міс Кей-Ейч-Ейч, при цьому його збуджений пеніс стирчав, як драконячий хвіст.

Так, головою я розумів, що насправді це був не Дракон-самітник, а Франсуа Бессон, що займався коханням з міс Кей-Ейч-Ейч, проте мені так не хотілось розлучатися з казкою свого дитинства!

Але з іншого боку... це теж непогано: адже в мене з'явився у певному сенсі брат або, краще сказати, побратим.

Сама ця ситуація мене збуджує: я роблю масаж побратимові.. побратимові у коханні чи що...

Побратим! Яке приємне і незвичне слово!

У мене є побратим у коханні!

Мені подобається тіло побратима. Це тіло, чия м'язова система, хоч і має європейське походження, проте переформована за східним взірцем, за взірцем тіла, що займається східним бойовим мистецтвом. Айкідо або йайдо. Або тим і іншим. Гарне тіло. Правильне.

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Я щовечора перед сном у своїй уяві знову і знову проживаю чудові моменти спілкування з Драконом. Це така собі заборонена насолода...

Кей-Ейч-Ейч попросила мене зробити масаж у себе вдома.

Вона прийняла ванну і лягла на ліжку на живіт, розкинувши волосся по подушці. Вона була без одягу, і єдине, що закривало один-однісінький сегмент її тіла, — то була авокадового кольору смужка, яка виглядала з-під двох половинок її попи.

Я кинув погляд на її тіло.

Кей-Ейч-Ейч лежала, довірившись мені й розслабившись. У цьому було щось збудливе, адже сувора менеджерка, якої в офісі всі бояться, показала, що вона також буває беззахисною, і в цей момент допустила до себе не будь-кого, а мене.

Точнісінько, як Дракон із казки, який має жінку і лише їй довіряє свій сон.

Я зробив перший дотик до її тіла і побачив, як по ньому — від шиї до п'яток — пробігла ледь помітна хвиля збудження, а шкіра стала «гусячою».

Мені потемніло в очах.

Я просто втратив контроль над собою почав масаж із тих точок, які викликають пристрасть.

Драконяче тіло перші п'ять хвилин силою своєї свідомості намагалося долати збудження, яке непереборно накочувалося на нього. Марна справа. Ті точки пристрасті — безвідмовні, і це доведено досвідом лікарів східної медицини протягом сотень років.

Нарешті Дракон перестав опиратися

спокусі і повністю віддався пристрасті, стогнучи від насолоди. Моя маленька потворка заворушилась.

Я визнаю, що скористався недозволеними прийомами, за які мене можуть викинути з Асоціації східної медицини, однак я так хотів приборкати Дракона, мене так вабила його тимчасова беззахисність. Я натиснув на заповітні точки по боках копчика, і Дракон «підняв хвоста».

Це сталося лише на мить, але я встиг підкласти руку під хвостову частину його тіла і знайшов іншу відповідну точку знизу — точку, яка відкриває простір.

Дракон захрипів, і я поміг йому зігнути задні лапи так, щоб зафіксувати відповідний кут нахилу його хвостової частини до поверхні і відповідну відстань між лапами, де розташована квітка лотоса.

Я обережно ліг під нього, ледь чутно розкривши пелюстки лотоса...

ВОНА

«Чи не переборщила я, наказавши обидвом своїм несподіваним коханцям забути все, що сталося протягом минулого вікенду?»

Франсуа вже чотири дні не озивається, а Кім Ір Сен перестав вирячатися на мої випуклості і щоразу відводить погляд, коли я до нього звертаюся...

Може, це на краще?

Може, й на краще. Але життя стало

якимось нуднуватим... Пріснуватим... Сіруватим... Ніякої тобі інтриги... Ніякої перчинки...»

Христя думала про це цілком автоматично, не перестаючи вчитувати квартальний звіт, майже ідеально скомпонований її співробітниками.

Як добре працювати у цій східноазійській країні! Все чітко і вчасно! Не те, що вдома... Бардак на роботі, бардак у хаті, бардак в особистому житті: її чоловік, Федя Крюк на прізвисько Фредя Крюгер, — справжній блювотний порошок (ніяк інакше його не назвеш). Він її просто задовбав вимогами дати йому гроші на маленький власний фітнес-клуб, або, як він його ніжно називав, «фітнес-клубік».

Слава Богу, вона його спекалася. Нехай розгрібає свої проблеми сам!

Тьху! І чого це їй лізе в голову всіляка бридота? Ага, таж він, рідненький, їй сьогодні приснився! В своїй улюбленій спортивній формі в обличчю, або, як він казав, «спортівному коздюмчику». Тьху, тьху, тьху! Куди ніч — туди й сон!

Ось тут, у цій східноазійській країні, — все просто ідеально, ну, майже ідеально... Свобода! На роботі підлеглі працюють, як бджілки у вулику! А вона — така собі шановна бджолина матка.

Краса! Ще якби не цей клятий вільний час, коли відчуваєш себе так самотньо! Особливо після того фантастичного вікенду!

Рішення припинити будь-які приватні стосунки з двома чоловіками було мудрим. Нема чого переживати! Ні до чого хорошого це не призвело б.

Хоча... А чому б не залишитися з Франсуа і Кім Ір Сенем друзями? Разом поїсти, поговорити, посміятися, піти в кіно, на концерт?

Цікаво, в якому форматі це могло б статися?

Христя відірвала погляд від звіту і подивилася крізь скляну перегородку на Кім Ір Сена, уявляючи, якою могла б бути їхня зустріч.

«Перше питання: де? На чий території?»

Звичайно, на нейтральній.

У ресторані?

Ні! Разом їсти? Боронь Боже! Він — такий маленький, я — така здоровенна... за одним столиком у ресторані... Кумедне видовище!

Може, на його території? Скажімо, в масажному кабінеті? Попроситися ще раз на масаж, наприклад?»

Ще чого! Вона добре пам'ятає, чим скінчилося її прохання минулого разу, вона досі червоніє, згадуючи той масаж і благаючи невідомо кого, щоб про це порушення субординації ніхто не дізнався!

Ні і ще раз ні!

Христя подивилася за вікно, розглядаючи ієрогліфічне місто з висоти пташиного польоту, і почала уявляти, якою могла б бути її зустріч з Франсуа...

«На нейтральній території? У ресторані?

Що ж... Ми б сприймалися як гарна пара. Обое високі, стрункі, симпатичні... Але про що говорити? Про ті дурнуваті ситуації, що сталися з нами під час вікенду?

Ні! Краще не треба...

Тоді — де? На його території? В його квартирі? На моїй території? В моїй квартирі?

Ні і ще раз ні!

Адже це прямий натяк на те, щоб ті дурнуваті ситуації повторити...

Отже, жоден із форматів зустрічі не “працює”.

Але хлопці справді класні... Чому я повинна собі відмовляти в задоволенні спілкуватися з ними? Га?

Стоп! Я сказала: “з ними”?

Еврика!

Треба зустрітися втрьох!»

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Сьогодні Дракон під час масажу комірцевої зони спитав мене, чи не міг би я йому простимулювати його ерогенні зони.

Я подивився на Драконяче тіло: це було тіло зрілої людини, яка дуже довго утримувалася від пристрасті. Проте, поласувавши нею, не може встояти перед спокусою.

— Звичайно, якщо це заборонено

правилами твоєї асоціації, я не наполягаю... — невпевнено додав він.

У правилах Медичної академії заборони як такої немає, просто лікувальний і любовний масаж — це два різні види діяльності, і масажист моєї спеціалізації ніколи не дозволить собі робити другий своїм пацієнтам.

Однак тут склалася трохи інакша ситуація.

Я люблю цього Дракона. Обидві його частини: і жіночу, і чоловічу. Я з дитинства про нього мріяв.

Тим більше, що на столі лежав шарфік міс Кей-Ейч-Ейч, який мене збуджував.

— Добре, — тихо сказав я.

Франсуа взяв зі столу шарфік міс Кей-Ейч-Ейч, зав'язав собі ним очі й сів на стілець. Один кінець шарфіка він лишив довшим — для того, щоб вдихати її запах.

По Драконячому тілу можна було вичати анатомію. Ідеальне європейське тіло, витреноване за азійським взірцем.

Я ще не почав процедури, а точки пристрасті на ньому вже почервоніли. Самі. Я не вірив своїм очам. Ті точки світилися, як намальовані. Тільки бери і прикладай туди пальці.

Дивовижно. Чи це у мене розігралась уява?

Дракон вдихав запах своєї другої половини, і його м'язи скорочувалися від збудження.

Мені здалось, я також почув цей запах.

Кінчики моїх пальців під час масажу перетворилися на десять пенісів, кожен з яких посилав у мозок імпульси блаженства...

ВІН

Він був стривожений.

Він більше не міг увійти в стан гармонії, в якому він перебував довгі роки...

Він сидів за комп'ютером, імітуючи стан зосередження на роботі для тих, хто випадково заглядав до його кабінету, а насправді напружено займався самоаналізом, намагаючись з'ясувати для себе, що з ним діється.

Найлегше було б звинуватити у всьому Міс Катастрофу. Тобто К'ристю. Однак, як не дивно, вона зовсім не викликала в нього роздратування.

Натомість останнім часом на нього напосідала Марі: «У тебе хтось з'явився?»

Власне, що їй до цього? З'явився у нього хтось чи ні? Адже те, що було між ним і Марі, навіть романом назвати не можна. Не кажучи вже про кохання...

(А чому, власне, він почав уживати такі несподівані слова? «Роман»... «Кохання»...)

Його пов'язували з Марі дружні стосунки, скраплені кількома спробами сексу.

Тепер — після того, що сталося між

ним і Міс Катастрофою, — тепер він знав, яка різниця між «сексом» і «спробою сексу».

То на що може претендувати Марі?

На звання друга, яке вона вже чотири дні намагається скомпрометувати.

Франсуа зайшов у свою приватну електронну скриньку. Знову лист від Марі. Він на нього навіть не глянув, а відкрив папку відісланих листів, аби перевірити одну річ.

Його цікавило питання: чи того листа, якого він випадково надіслав Міс Катастрофі про те, що він її (до речі, кого насправді: Марі чи К'ристю?) хоче не гайно, отже, чи надіслав він того листа на електронну скриньку Марі?

Франсуа гарячково передивлявся пошту.

Ні, не надіслав. Є лише лист, надісланий К'ристі, після якого ішло вибачення. Їй же. І все.

Франсуа полегшено зітхнув.

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

...Сьогодні я отримав повідомлення з Академії східної медицини про присудження мені сьомого — передостаннього — рангу спеціаліста. Вручення дипломів відбудеться у суботу в Палаці Золотого Дракона, і я маю право запросити на церемонію двох осіб.

Я надіслав запрошення міс Кей-Ейч-Ейч і Франсуа Бессону.

ВОНА

Відкривши імейл від Кім Ір Сена, вона круглими від подиву очима подивилася через скляну перегородку на свого підлеглого.

Кім Ір Сен чітко працював, неначе нічого й не сталося.

«Палац Золотого Дракона»? Фантастика!

Ага, бачу, він запросив ще й Франсуа. Розумний хлопчик. Дуже розумний».

ВІН

Франсуа стояв біля входу в Палац Золотого Дракона і чекав на К'рїстю.

Цей маленький кореець — славний хлопчина! Зробити такий подарунок: запросити його з міс Кей-Ейч-Ейч на урочисту церемонію присудження йому нового рангу! Який гарний привід побачитися всім трьом у чудовому екзотичному антуражі, який ні до чого нікого не зобов'язує!

Ось і вона — міс Кей-Ейч-Ейч — Христя — К'рїстя — Міс Катастрофа. Висока, породиста, довгонога, грудаста, впевнена в собі, патлата, зеленоока, непрогнозована, фатальна, феноменальна, парадоксальна...

«Здається, вона мені не байдужа!» — подумав його бойовий меч.

— Привіт! — цмокнула вона Франсуа в щічку.

Це був цілковито дружній цмок. Однак його настрій відразу ж підскочив на кілька позначок угору.

Він легенько притримав її рукою, всього на кілька секунд, щоб засвідчити цим жестом, що дуже радий зустрічі.

Вони зайшли досередини, й екзотичне східноазійське середньовіччя поглинуло їх.

Гостей було багато, і Франсуа відзначив із задоволенням, що серед них чимало європейців.

Величезний зал з драконоподібними золотими колонами приголомшував своєю урочистістю.

У центрі залу стояв невеличкий подіум.

Франсуа з Христею зайняли глядацькі місця. Поряд сиділа ще одна парочка європейців. Вони розговорились, і з'ясувалося, що то — шведи, які працюють у представництві однієї шведської компанії. А прийшли вони сюди, щоб підтримати свого друга, який сьогодні отримуватиме четвертий ранг лікаря.

Шведи вимовили «четвертий ранг» з таким пієтетом, що Франсуа відразу ж захотів похвалитися «своїм» другом, який отримував сьомий ранг.

Шведи зовсім не розчарувалися, а почали розхвалювати свого друга, який...

— Ви навіть не уявляєте, — загадково усміхався швед, — наскільки він гарний лікар.

Він особливо виділив слово «наскільки» і зробив багатозначну міну.

Франсуа та Христя, судячи з усього, не зрозуміли шведського натяку, бо кліпали очима, дурнувато посміхаючись.

Шведська ж пара не розраховувала на таку пасивну реакцію, тому вирішила докладніше пояснити, що значить «наскільки»:

— Ми маємо на увазі, що він значно покращив наше інтимне життя, — сказала шведка і підморгнула.

— А-а! — нарешті здогадалися Франсуа та Христя і з розумінням кивнули головою.

— Ви, напевно, так само вдячні своєму лікареві? — делікатно спитав швед.

Франсуа був не готовий до цього запитання, проте Христя весело погодилась.

Саме в цей момент почалася церемонія.

Однак Франсуа не міг зосередитися на ній.

Ритуальні рухи, поклони, привітання, зачитування дипломів — усе це якось відступило на задній план, поки він намагався з'ясувати для себе, що означають слова шведів про те, що лікар «покращив їхні інтимні стосунки».

Тут на сцену вийшла маленька групка нових здобувачів, і шведи легенько штурхнули Франсуа під лікоть, мовляв, серед них є і їхній друг.

Коли один із групки ступив крок уперед, шведська пара по-змовницькому

зашепотіла і в їхніх очах загорівся нездоровий блиск.

Франсуа насторожився і обережно глянув на Христю. А та, заплющивши одне око і багатозначно киваючи в бік шведів, ехидно хихотіла.

Коли на подіум вийшло два претенденти на сьомий рівень, одним з яких був Кім Ір Сен, Франсуа захвилювався. І було чого. Бо швед знову легенько підштовхнув його під бік, мовляв: котрий із двох ваш «друг»?

Франсуа хотів був ображено запевнити, що в них і не було «нічого такого», але згадав ніч в арабському шатрі під час піщаної бурі і густо почервонів.

Швед поплескав його по плечу: мовляв, не шарійтеся, адже ми одностуді...

Після церемонії Франсуа кулею вилетів на вулицю, поки Христя обмінювалася електронними адресами зі шведкою.

За попередньою домовленістю, Франсуа чекав на Христю і Кім Ір Сена біля виходу з Палацу Золотого Дракона, щоб разом відсвяткувати новий ранг корейського друга.

ВОНА

Її ця шведська парочка розвеселила. Вона вирішила з ними подружитись.

Якраз посеред церемонії вона зненацька усвідомила, що минулого вікенду і сама опинилась у ситуації майже «лю-

бов аля труа», але це сталося випадково. Тож її розпирала цікавість, чим же займаються шведи втрюх зі своїм другом-китайцем. Інґрід — так звали шведку — запевнила її, що все розповість у деталях.

На виході з Палацу Золотого Дракона вже нетерпляче тупцяв набурмосений Франсуа. Здається, будь-які натяки на паралелі зі шведською парочкою, а точніше трійцею, явно ображали його, тому він був незадоволений тим, що Христя намагається завести дружбу з ними. Христя грайливо смикала Франсуа за рукав, але він не реагував, як справжній буддист.

Дуже швидко до них приєднався Кім Ір Сен, вони впіймали таксі і поїхали додому до Франсуа.

Там на них чекало холодне шампанське і вишукана закуска.

Кім Ір Сен дуже довго відмовлявся від шампанського і правильно робив, бо як тільки випив, відразу розімлів і заснув на диванчику.

Франсуа теж відмовлявся від шампанського і теж добре робив, бо як тільки випив на вимогу Христі, відразу почав дивитися на неї відверто пожадливими очима.

Оскільки Христя також випила шампанського, причому втричі більшу дозу, ніж не загартовані алкоголем хлопці, то вже давно почала спрагло позирати на Франсуа.

Вони зрозуміли одне одного без слів і кинулися в спальню. Про всяк випадок вони включили музику і...

Пожадливі очі зустрілися зі спраглим поглядом, пожадливі губи зі спраглими вустами, пожадливе тіло зі спраглими руками, а пожадливий пеніс зі спраглою піхвою.

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Я прокинувся від розпачливого дзвоника у двері. Озирнувся. Франсуа Бессона і міс Кей-Ейч-Ейч у домі не було.

Я піднявся з дивана. Голова просто розколювалась.

Підійшов до дверей і відчинив.

У хату влетіла, мов фурія, незнайома жінка.

— Ви хто? — спитала незнайомка.

— Я — товариш Франсуа, — сказав я невпевнено. — Мене звати Чен.

— А де господар?

— Не знаю... ми тут «обмивали» мій диплом, я заснув і лише щойно прокинувся... а їх нема.

— Їх? Ти сказав «їх»? Кого «їх»?

— Франсуа і міс Кей-Ейч-Ейч...

За мить вона зорієнтувалася в квартирі і кинулася до спальні, звідкіля долинали останні звуки опери «Чіо-чіо-сан». Я зрозумів, що через свою наївність зробив помилку. Однак було вже пізно.

Я побіг за жінкою, щоб зупинити її, але наздогнав лише на порозі спальні.

Перед нами відкрилася дивовижна сцена.

На підлозі, на килимі, спав знеможений любов'ю із самим собою Дракон, розкинувши врізнобіч всі свої вісім кінцівок. Дві з них дивилися на північ, дві — на південь, дві — на схід, а ще дві — на захід. Руде довге волосся однієї з його голів накривало драконячий пеніс, а отвір, що, очевидно, був піхвою, зяяв навпроти іншої голови.

Дракон був справжньою неповторною потворою. Просто божественною потворою.

ВІН

Це була справжня катастрофа.

Марі з'явилася дуже невчасно. Невчаснішої появи уявити неможливо.

Розплющивши очі, він побачив свою подругу, що стояла з відвислою щелепою на порозі.

«Йй це явно не подобається», — промайнуло в його голові.

Поряд із нею зачаровано закляк Кім Ір Сен.

«А от йому це явно подобається», — друга думка обпекла мозок.

Франсуа спробував звестися, але, оскільки на ньому лежало важке Христине тіло, та ще й «валетом», не зміг і поворухнутися. Він напружив шию, але, відчувши знайомий біль, безсило опустив голову назад, на килим.

Тоді він поплескав рукою по Христиних стегнах, що лежали у нього на плечах. Христя пробудилася і також спробувала підняти голову. Як і годиться Міс Катастрофі, вона це зробила зарізко, і на цей раз обох коханців пронизав гострий біль: її довге волосся приклеїлося засохлою спермою до його волосся в так званій інтимній зоні.

Кім Ір Сен кинувся допомагати, від'єднуючи одне тіло від другого. Це супроводжувалося почерговими скрикуваннями то Христі, то Франсуа.

— Візьми ножиці на кухні в шухляді! — попросив Франсуа Кім Ір Сена.

Той миттю виконав наказ і перерізав Христине волосся. Вона звільнилася, глянула на Франсуа і пирснула: до його лобка «приріс» густий рудий кущик, відпанаханий з її голови. Тоді вона помацала свою потилицю і, відчувши на дотик свіжий «їжачок», почала аж хрюкати від сміху.

Марі спостерігала за всім цим неподобством, так і не затуливши рота.

Коли два тіла так-сяк роз'єдналися, Христя зірвалася з місця і зникла у ванні.

А Франсуа сидів на підлозі і думав, що сказати шокованій Марі.

— Ти допитувалася, чи у мене хтось є? — вирішив він почати свій захист із нападу. — Як бачиш, є. Вибач, що не зізнався тобі в цьому раніше.

— Я підозрювала, що під твоєю мас-

кою добродичного буддиста ховається дикун-збоченець, — сказала у відповідь Марі, і у Франсуа відпали будь-які сумніви: анонімку написала вона.

ВОНА

Христя прийняла душ і сіла на краєчок ванни, щоб морально підготуватися до виходу у вітальню і зустрічі з Марі.

«Чомусь катастроф у моєму житті значно побільшало. Чи не забагато їх? Може, начхати на Франсуа і повернути його Марі?»

У ванну зайшов Франсуа, підморгнув Христі, включив воду і заліз під душ.

Вона з цікавістю зміряла поглядом його гнучке жилаве тіло, вкрите пінним гелем, і подумала:

«А в цьому чортяці щось таки є! І мені не хочеться нікому його віддавати!»

Христя вийшла з ванни і відчула різкий запах жіночих парфумів. Вона цей запах дуже добре знала: це ті парфуми, куди додаються феромони ячників свиноматки, на них реагують переважно чоловіки, в яких пробуджуються інстинкти самців. При цьому самого запаху духів вони абсолютно не відчують. Але Христя була жінкою. Її феромони ніскільки не збуджували, зате цей запах страшенно дратував. Здавалося, вся хата навколо кувікає і хоркає, як свиноматка.

Вона так і не змогла примусити себе зайти в кімнату, де стирчала власниця

тих феромонних парфумів. Тихенько вдяглась у спальні і залишила помешкання Франсуа по-англійськи, не попросившись, а точніше — безсоромно втекла з поля бою, поки Кім Ір Сен масував Марі шию, а господар приймав душ.

Вона вискочила з під'їзду Франсуа і прожогом заскочила у сусідній — свій.

У своєму ліфті Христя зітхнула з полегкістю: «Кінець авантюрам! Нехай розбираються самі, без мене, як собі хочуть! Починаю нове життя!»

Однак те, що вона побачила на своєму поверсі, переконало її, що пригоди не закінчилися.

Біля дверей сидячи спав її чоловік Федя — її неповторний Фредя Крюгер.

Він

Франсуа вийшов на терасу, яку пестили перші промені ранкового сонця.

Він чекав цієї хвилини всю ніч. Усю довгу-предовгу ніч, поки вів довгі-предовгі перемовини з Марі, то виправдовуючись, то огризаючись, то щось пояснюючи, то невміло жартуючи, то обурюючись, то вибачаючись. Він ніяк не міг припинити з'ясування стосунків, аж поки не зрозумів, чого саме хоче від нього Марі.

А єдине, про що мріяла адвокатеса, — це відновити право власності на нього, її (все ще теперішнього чи вже колишнього?) сорайн, і переконатися,

що Христия мала на Франсуа лише право тимчасового користування, дія якого припинилася з моменту приїзду Марі. Іншими словами, соріп хотіла, попри все, що сталося останнього тижня, почати їхні стосунки заново.

Ця новина збила з пантелику вимученого Франсуа, і він дипломатично запропонував продовжити розмову завтра. Однак Марі не хотіла завтра. Вона хотіла сьогодні.

З'ясування стосунків затяглося ще на годину, поки о третій ночі вона дуже прозоро не натякнула йому на те, що добре було б залагодити їхнє непорозуміння старим дідівським способом, тобто у ліжку. Він аж перелякався: після потужного сексу з Христєю він не був здатен на щось реально пристойне. Щоб не образити Марі, він з тяжким серцем погодився, і та підстрибом кинулась у ванну, щоб «швиденько привести себе до ладу».

Поки вона хлюпалася під душем, наспівуючи «feelings», Франсуа заліз собі в штани, взяв у руки натертий до мозолів робочий орган і почав без особливого ентузіазму мастурбувати. Власне, ця процедура мала б називатися «нагострити бойовий меч йайдо», проте меч був ні до чого не придатний. Він просто отупів і водночас одурів від того, що з ним сталося протягом останнього тижня, тож не міг нічого кращого зробити, як тільки подивитися на свого господаря сумним знеможеним поглядом.

І тоді Франсуа зробив неприпустиме. Він знайшов у своїй гардеробній пакет, у який свого часу запакував сумочку тієї маленької повії, що скочила до нього на терасу з верхнього поверху, коли там іще жили американці. Повія переламала собі ноги, її забрали в лікарню, а сумочку прихопити забули. Франсуа хотів був передати знахідку власниці, проте, не знаючи її координатів, заліз усередину, аби знайти там щось на кшталт візитівки. Її він таки знайшов разом із фіолетовим презервативом і таблеткою віагри. Попри всі намагання Франсуа додзвонитися до повії за телефоном, вказаним у візитівці, йому це не вдалося. Тож сумочка чекала на кращі часи, лежачи на верхній полиці його гардеробної ретельно запакованою. І ось тепер, у цей доленосний момент, сумочка, а точніше, те, що в ній було, виручило Франсуа: він ковтнув таблетку віагри.

Спрацювало... Хоча сам секс йому дався нелегко. Франсуа був хлопцем фізично витривалим, однак у той екстремальний момент він поспівчував усім чоловікам, які померли від інфаркту після того, як прийняли віагру задля пристойного сексу. Його серце під час процедури кохання мало не луснуло від напруги.

Йому вдалося заснути лише під ранок, та й то на годинку. Внутрішній будильник розбудив Франсуа о шостій, і

він вискочив на терасу, щоб застати той момент, коли поверхом вище Христя питиме свою ранкову каву. Та злощасна ніч переконала його в тому, що жаданішої жінки, ніж божевільна українка — Міс Катастрофа — К'рістя — міс Кей-Ейч-Ейч, — у його житті ще ніколи не було і що він дуже не хоче її втрачати.

Отже, він усю ніч чекав тієї миті, коли вийде на терасу...

І ось...

Замість жаданої Христі побачив, як якийсь жевжик у збоченському жовтогарячому спортивному костюмчику в обличку, по-балерунськи відтягуючи кінчики пальців ніг, скаче на скакалці.

Франсуа вирячив очі від несподіванки. Він спершу припустив, що в нього після клятої таблетки з'явилися галюцинації.

Але, на жаль, це були не галюцинації.

Це була груба реальність.

Жевжик в оранжевому костюмчику на Христиному балконі існував насправді.

ВОНА

Їй хотілося лементувати на повне горло!

Вона сама себе зурочила! І тепер замість східноазійського раю має українське пекло!

Цього ранку вона встала з ліжка, а

точніше, з диванчика (адже ліжко вона уступила Фреді), і зрозуміла, що життя її полетіло шкереберть. Усюди були розкидані знаки присутності колишнього чоловіка: використані палички для чищення вух, незмита зубна паста в умивальнику, незакручений тюбик зубної пасти, шматочки обрізаних нігтів на підлозі, невимкнене світло в усіх місцях, де його можна було ввімкнути, невимкнена електрична конфорка, на якій він смажив яешню, пригоріла сковорідка, брудні шкарпетки і труси на дизайнерському фотелі.

«А-а-а!» — кричало все її ество.

Він прокинувся дуже рано і весь час дефілював перед її диванчиком голяка, а коли вона таки піднялася, почав до неї клеїтися:

«Херистинко моя (наголошуючи на перших трьох буквах), я тебе хаччу!»

Це була його коронна фраза, він вимовляв її щоразу перед інтимом і за вісім років спільного життя нічого оригінальнішого не придумав.

Христя з огидою оглянула його голе тіло. Не можна сказати, що воно було недоглянутим. О ні, він себе любив, ще й як!

Але на відміну від тіла Франсуа, яке не лише саме по собі було бездоганим, а й творило навколо себе бездоганність, Фредине тіло заради власної бездоганності оточувало себе огидними слідами своєї фізіології.

За віщо їй така напасть?

Вона ж зробила все можливе, аби спекатися його!

Але цей реп'ях таки дістав її, майже на краєчку землі!

Вона розчісувала своє неслухняне волосся перед дзеркалом. Від нервування у неї піднявся тиск, так що обличчя нагадувало червоний помідор. Тим часом Фредя почав вправлятися на терасі.

Вона вискочила туди, аби затягти свого фітнесиста в квартиру: не дай Бог, Франсуа побачить це опудало у збоченому оранжевому коздюмчику. А їй категорично цього не хотілося. За останню ніч вона передумала багато всякої всячини і зрозуміла, що єдиний чоловік, з яким вона хоче мати стосунки, — це Франсуа.

Однак, за законом підлості, Франсуа вийшов на свою терасу раніше, ніж завжди, і побачив це чудо-юдо з рожевими щічками, цю оптимістичну морквинку.

Христя вдягнула окуляри і глипнула згори на Франсуа, аби прочитати його реакцію.

Той був жовто-зеленого кольору переспілого кабачка.

Гарна компанія: помідор, морквинка і кабачок! Майже овочеве рагу. Ще не вистачає часничинки Марі з її вбивчими духами на свинячих гормонах.

А ось і вона! В рожевому халатику...

Ну що ж, тепер рагу готове!

Ні, не зовсім... Бракує олійки — змастити сковорідку для цього рагу...
Ага, олійка чекає на неї на роботі...

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Кей-Ейч-Ейч сьогодні в поганому гуморі.

Невже через те, що приїхала Марі?

Цілісінький день вона замовляє в секретарки замість кави заспокійливий чай і майже не працює, лише длубає свої задирки біля нігтів, розриваючи їх до крові, а потім, ховаючись, обсмоктує кров на пальці. Дуже негігієнічно.

Врешті-решт вона попросила в секретарки ще щось, і та підійшла до мене як до головного спеціаліста з медицини в банку.

— Кей-Ейч-Ейч просить заспокійливі таблетки.

Я зазирнув в офісну аптечку і там справді знайшов заспокійливі таблетки, проте дуже сильні і зі снодійним ефектом.

Я передав пачку секретарці і попередив: більше однієї за раз приймати не можна!

Та кивнула у відповідь.

Яким же був мій жах, коли Кей-Ейч-Ейч вкинула в рота відразу дві таблетки!

До отруєння це не призведе, однак зараз її звалить сон, а до кінця робочого дня ще година!

Через двадцять хвилин вона засо-
лась на місці.

Я зрозумів, що вона відчайдушно бо-
реться зі сном.

Нарешті, знаючи, що її видно через
скляну перегородку, вона вибрала мас-
кувальну позу: обіперлася ліктем на
стіл і затулила лоба долонею так, щоб
не видно було очей. Іззовні складалося
враження, що вона уважно читає папі-
рець. Однак я знав, що насправді вона
спить.

Бідна Кей-Ейч-Ейч!

До неї кілька разів навідувалася се-
кретарка, і ще кілька разів дзвонив те-
лефон. Вона щоразу з великим зусил-
лям розплющувала червоні очі і при-
цьому мала жалюгідний вигляд.

Робочий день закінчився. Всі поти-
хеньку розійшлися.

Вона спала, поклавши голову на стіл.

І я вирішив їй допомогти.

Я підійшов до неї, підняв її попід
руки з крісла і поставив на ноги. Мені
так хотілося торкнутись її привабливих
фудзіям, однак я не наважився.

На щастя, опорна моторика міс Кей-
Ейч-Ейч не відключилася. Вона могла
ходити, щоправда, із заплющеними очи-
ма. Я тихенько повів її, як поводитир слі-
пу, до ліфта. Її тіло хоч і було важким,
проте водночас гнучким, як у справж-
нього Дракона.

Я підвів її до ліфта, що вів на підзем-
ний паркінг, знайшов у її сумочці ключі

від машини, посадив її на місце пасажира, а сам сів за кермо і пристебнувся. Я вже був устромив ключі, аби завести машину, проте не зробив цього, натомість почав роздивлятися Кей-Ейч-Ейч.

Вона була беззбройна. Вона була беззахисна. Вона була прекрасна. Її фудзіями не давали мені спокою, притягуючи погляд. Нарешті я міг їх роздивлятися і не боятись, що хтось упіймає мій погляд. Фудзіями манили мене, кликали, зваблювали, залицялися до мене, благали до них доторкнутися.

Я озирнувся, щоб переконатись, що за мною ніхто не спостерігає і що мене не видно з відеокамери спостереження.

Ні, все добре.

Я легенько доторкнувся вказівним пальцем до її фудзіями і легенько притиснув її. О, це неповторне відчуття пружності й тепла! Я провів пальцем по фудзіямі, потім став малювати на ній кола, наближаючись до центру. На вершині благословенної гори була та божественна ділянка, яку я уявляв собі тисячі разів, а уявивши, стабільно отримував оргазм. Зараз я мав нагоду доторкнутися до неї! Я став шукати ті бруньки, які завжди мене збуджували через щільні светрики Міс Кей-Ейч-Ейч, однак їх не було! Вони щезли! Безслідно! Дивна жіноча фізіологія...

Я відстебнув пасок безпеки, прихилив голову між двома її фудзіями і відчув блаженство...

Він

Він відразу прибіг до Христі додому, як тільки Чен йому подзвонив.

Франсуа спершу дуже налякала картина, яку він там застав: у вітальні на дивані з відкритим ротом і заплющеними очима сидить Христя, час від часу намагаючись вимовити щось путне. Але це в неї виходило украй нерозбірливо.

А на підлозі борюкаються двоє чоловіків — Чен і той жевжик, якого Франсуа бачив сьогодні на Христиній терасі. На цей раз його торс був оголений.

Коли Франсуа зайшов, боротьба уповільнилась, жевжик ошелешено витріщився на нього, вдарив себе долонею по лобі і вигукнув:

— Йопересете! Та це ж, мабуть, оце падло спало з моєю жінкою, а не цей китайський куцепердик!

Франсуа, знаючи російську мову, все-таки зміг вловити зміст сказаного — не стільки зі слів, скільки з інтонації і розлюченого погляду. Про всяк випадок він відразу став у бойову позу.

Однак жевжик, очевидно, вже вичерпав свої сили у борюканні з псевдосуперником, тому накидатися на нового ворога не поспішав. Змірявши поставу Майстра йайдо своїм професійним фітнесівським оком, він зрозумів, що Франсуа краще не зачіпати.

З дивана замукала Христя, але в неї і на цей раз нічого притомного не

вийшло, натомість загальна напруга спала.

— Що з нею? — спитав Франсуа у Чена, і той, обтрушуючи свій костюм, очевидно, куплений на першу зарплату, розповів про дві злощасні таблетки.

— Я знаю, що робити! — почулося ззаду, всі обернулись і побачили на порозі Марі, яка, очевидно, вирішила простежити, куди так несподівано зірвався її суджений. — Треба дати їй проносного. Всю інтоксикацію, що є в крові, як рукою зніме!

Чен почав порпатись у домашній аптечці, однак дуже скоро з'ясувалося, що Христя не має проблем із травленням і взагалі дуже здорова людина, бо в коробці з червоним хрестиком виявились лише пластир, аспірин і краплі в ніс.

— Нема! — констатував Чен.

З дивану почулося:

— Рагу!

— Що? — всі обернули на Христю здивовані погляди.

— Рагу! — ще раз сказала вона і скривилась.

— Херистинко, може, ти ригати хочеш? Тазік тобі принести? — запропонував жевжик.

Христя заперечно покрутила головою і повторила:

— Рагу! — і махнула рукою. Цей жест міг означати будь-що.

Її знову ніхто не зрозумів.

Чен помчав до аптеки по проносний засіб.

Тим часом жевжик допитувався Франсуа:

— Скажи, це ти спав з моєю жінкою?

Франсуа питання зрозумів, проте вдавав, що нічого не второпав. Він автоматично розглядав голі здепільовані груди Христиного чоловіка, де вже починала з'являтися щетина, а сам думав: цікаво, а чому це йому спало на думку запідозрити Христю в подружній невірності? Може, вона щоденник пише? Ні, на неї не схоже... А до речі, чому вона йому, Франсуа, навіть не натякнула на те, що одружена?

Жевжик, неначе почув ці запитання, зник у ванні й повернувся з розпакованою коробочкою і якимось пристроєм, схожим на термометр. Усе це він підсунув під носа Франсуа. Той прочитав назву на коробочці й усе зрозумів: це був тест на вагітність, який, очевидно, робила Христя, не сподіваючись на приїзд чоловіка. А Фредя знайшов у смітнику речові докази жінчиної невірності.

«Тест на вагітність? Невже все так серйозно?» — подумав Франсуа.

І його поглинула хвиля приємного задоволення: їхня з Христею божевільна пристрасть могла вилитись у щось путне!

У цей момент Марі вихопила з рук Фреді тест і, кинувши на нього оком, з полегкістю промовила:

— Не переживай, Франсуа, тест негативний.

«Не переживай? — подумав той. — Взагалі-то я й не переживаю...»

ВОНА

Христя втретє вискочила з туалету, тепер уже з твердим наміром заїхати в пику тому, хто намовив дати їй конячу дозу проносного засобу.

«Рагу» було на місці в повному складі.

Усі інгредієнти цього любовного асорті компактно розсілись на її диванчику і дивилися телевизор, міцно притулившись одне до одного: фітнесівська морквинка задля економії місця поклала руку на часничинку-адвокату, а йайдошний кабачок, у свою чергу, сперся не на рідну часничинку, а на корейську олійку.

Ця ідилічна картина відвернула Христю від бажання набити пику вивуватцеві її фізичних страждань і фізіологічних незручностей. Крім того, було не дуже зрозуміло, хто найбільше перед нею завинив: чи Марі, яка порадила купити проносний засіб, чи Франсуа, який вирішив дати їй подвійну дозу, чи вона сама, яка перед тим прийняла, замість однієї, дві таблетки заспокійливого, чи Кім Ір Сен, який ці таблетки знайшов, чи, врешті-решт, Фредя, який спричинив її нервовий зрив? Список провин можна було б сформулювати й інакше. Отже, хто все-таки запустив цю ланцюгову реакцію: чи Марі, яка приїхала

невчасно, чи Франсуа, який несподівно захотів Христю у ліфті, чи Кім Ір Сен, який не розшифрувався, коли вона його переплутала з Франсуа, чи Фредя, який, так само як і Марі, невчасно з'явився, чи вона сама — справжня Міс Катастрофа, — можливо, головна причина всіх своїх нещасть і «щасть»?

Одне слово, цілковиті ієрогліфи. Ієрогліфи кохання!

ЧЕТВЕРТА (НЕ) ЗАЙВА

Як людина професійно вишколена, яка має високий рівень самоорганізації і неабиякі аналітичні здібності, я зрозуміла, що справи зайшли дуже далеко. Обставини склалися так, що ми вп'ятох утворили нову соціальну мікрогрупу, маленьку спільноту, кожен член якої пов'язаний з кимось іншим індивідуальним зв'язком — явним чи латентним. Наприклад, я, як сорін Франсуа, маю з ним прямий зв'язок, водночас я опосередковано пов'язана з його коханкою Христею, а через неї — з їхнім спільним коханцем Ченом, а також із Христининим чоловіком Федором. Усі взаємозв'язки — не лише прямі, а й опосередковані — дуже важливі. Я не можу розірвати опосередкований зв'язок, зберігши цілісність зв'язку прямого. Тобто: я не можу перерубати одним махом стосунки Франсуа з Христею, не зіпсувавши моїх власних стосунків із Франсуа.

Тому все треба робити делікатно, а головне — поетапно.

Отже, перед нами аномальне явище — соціальна група з некласичними соціальними зв'язками. Назвемо її любовним мутантом.

На певний час треба позбутися особистих амбіцій і дати шанс цьому аномальному соціальному мікроорганізму, який носить ім'я любовного мутанта, пожити самостійно, як одне ціле, аби неможливість такого патологічного його існування стала явною і несумісною з виживанням. Це уможливить знайти логічне вирішення проблеми і поступово розбити цю аномальну соціальну групу на кілька традиційних соціальних утворень.

Найкращий спосіб почати процес руйнації любовного мутанта — влаштувати захід у стилі «teambuilding». Для цього я обрала поїздку на природу.

П'ЯТИЙ (НЕ) ЗАЙВИЙ

Дебільна, ідіотська ситуація!

Я ніколи не був ангелом, але щоб Христя мені наставила роги?

Блін!

Цей тупий китаець, якого я мало не задушив, не дуже схожий на Христиного коханця. А оцей америкос, чи хто він там? Уродина редкая! Я теж на нього подумав, але, здається, він тут ні до чого, бо в нього є його зубата подружка. Зна-

чить, іще хтось, кого я не знаю? А може, це сама подружка?

Блін! Я щось гальмую: подружка не може бути, інакше я б не знайшов у Христининому смітнику тест на вагітність... Значить, є ще хтось.

Христя, блін, уперлася рогом. Не хоче зі мною розмовляти.

Дурепа! Кому вона потрібна, крім мене?

Але я не збираюся здаватись.

ВІН

Ідея з екскурсією в гори йому відразу не сподобалася. Знаючи Христинину схильність потрапляти в катастрофічні ситуації і тягнути за собою у прірву всіх, хто її оточує, він не хотів ризикувати.

Проте Франсуа не міг відмовити Марі, перед якою останнім часом почував себе ніби кролик перед удавом. Ось що може зробити з тобою твоя зрада: вселити в тебе комплекс вини і залежність від людини, перед якою завинив.

Справу було зроблено: вони приїхали в національний парк, взяли квитки і рушили пішки до панорамного підйомника. Коли Франсуа побачив механічного монстра, який годину тягтиме їх угору, а потім іще годину спускатиме вниз, він відразу ж відчув: катастрофа їх не мине.

Кожне крісло підйомника — так званий «човник» — мало три місця, отже, їм

треба було поділитися: $5 = 3 + 2$, — однак вони ніяк не могли домовитися, хто з ким сідає: трое хлопців і двоє дівчат або інакше?

Крісла підйомника наблизилися до них, коли вони ще нічого не вирішили, тож унаслідок хаотичної метушні і штурханини у першому човнику опинилися Чен, Франсуа і Христя, а в наступному — Марі з Федором.

Коли вони оговталися, то зрозуміли: ситуація склалася не найкращим чином, адже Марі з Федором не могли без сторонньої допомоги навіть порозумітися між собою. Однак доля розподілила їх саме так, і вже нічого, принаймні протягом години, не можна було змінити.

Подорожні розібрали біноклі, призначені для споглядання несамовито красивих гірських пейзажів, і наступні сорок хвилин милувалися розкошами довкілля. Франсуа сидів у човнику посередині: з одного боку у нього сопіла Христя, а з іншого — зачаївся Чен. У цей момент Франсуа подумав, що, можливо, ідея Марі виїхати на природу не така вже й погана: природа заспокоює. На душі стало тихо і мирно.

Обернувшись назад, аби подивитися, що роблять Марі і Федір, він побачив, що обое, замість роздивлятися пейзажі, спостерігають у біноклі за їхньою трійкою.

Франсуа всміхнувся і помахав їм рукою: це було дуже кумедно.

— Ти чого смієшся? — спитала Хрис-

тя. Її голос нагадував котяче муркотіння, і йому відразу захотілося погладити кішечку. Однак він не міг цього зробити: ззаду був пост спостереження, та й перед Ченом було якимось незручно.

Він лише притулив свою ногу до її ноги і з насолодою відчув тепло її тіла.

І в цей момент...

ВОНА

І в цей момент вона чхнула...

Нічого страшного не сталося. Вона просто чхнула.

Проте «човник» хитнувся і підйомник зупинився.

Вона не вірила своїм очам: невже одне легеньке «апчхи» могло зупинити цю потужну машину?

Спершу вона себе заспокоювала тим, що це випадковість і за кілька секунд, максимум через кілька хвилин вони рушать далі. Мабуть, просто за збігом обставин саме в цю мить хтось унизу чи нагорі зашпортнувся під час посадки у підйомник чи висадки з нього і механізм зупинили на кілька секунд, аби не травмувати незграбного туриста.

Проте підйомник і не думав рухатися. У Христі зіпсувався настрої.

— Це не я, клянусь! — жалібно простогнала вона.

— Звичайно, не ти, — спробував заспокоїти її Франсуа і, трохи повагавшись, додав: — ...кохана.

Христя розквітла: о, заради цієї фрази варто було зупинити підйомник!

Вона тісніше підсунулася до Франсуа.

— Ти справді віриш мені?

— Звичайно, — прошепотів він таємниче і стиснув її коліно, намагаючись, щоб цього не помітив ні Кім Ір Сен, ні Марі з Федором у бінокль. — Але навіть якщо це зробила ти, я на тебе зовсім не серджусь...

Вона зиркнула на Кім Ір Сена: чи, бува, не підглядає він? Той роздивлявся мальовничі околиці, відвернувши голову вбік, і, здавалося, його зовсім не цікавить те, що відбувається.

Христя замислилась: як почати любовну гру з Франсуа так, щоб не побачили ні Марі з Федором, ні Кім Ір Сен?

ВІН

Через годину всі почали мерзнути. Франсуа з Христею вдяглися правильно: в теплі черевики і шкарпетки для хайкінгу, затишні костюми і курточки. Чен не мав такого спорядження, проте вдягнений був трохи краще, ніж бідні Марі і Федір, які не привезли з собою відповідного вбрання.

Через дві години над підйомником почав кружляти вертоліт і спускати у кожен човник по пакету. Відчепивши його, Франсуа, Христя й Чен зраділи і розчарувалися водночас. У пакеті була

ковдра (одна на всіх), три шапки, три пакети дорослих памперсів, термоси з гарячим чаєм і сендвічі. Вони накинулись на все це з неабияким ентузіазмом. А наївшись і зігрівшись, вони дійшли висновку, що гуманітарна допомога, на жаль, означає одне: їм доведеться тут теліпатися ще довго.

Вони накрилися ковдрою.

Стало приємно.

Франсуа згадав ніч і піщану бурю, коли він не отримав своєї порції інтиму, бо п'яньонька Христя переплутала «ліво» з «право». Тепер вона не зможе нічого наплутати, оскільки, по-перше, твереза, а по-друге, сидить скраю. Він взяв під ковдрою її руку і поклав її на свій бойовий меч, який тільки й чекав на це.

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Дракон ожив, заворушився. Обидві його частини — жіноча і чоловіча, ліва і права, їнь і янь — почали мовчазні любовні переговори.

Пружне Драконяче тіло праворуч розвернулося напівбоком до мене, наскільки це дозволяло перебування у човнику, я зробив те саме, лише обернувся в протилежний бік, і в такий спосіб наші спini — моя і Драконяча — опинилися впритул одна до одної. Я вдавав, що розглядаю крізь бінокль, як гори занурюються в сутінки, а своїм «оком на потилиці» спостерігав за тим,

що відбувається поруч. Спиною я чудово відчував усі хвилі і вібрації Драконячих м'язів. Здавалося, мені передавався не лише механічний рух, а й те благодатне задоволення, яке пронизувало Дракона від того, що він сам із собою займався коханням.

Дракон глибоко зітхнув з ледь чутним, майже німим стогоном.

Мене пройняло збудження, і я зробив собі те, що перед тим робив Дракон: поклав руку на стебло свого лотоса.

Його квітка миттю розкрилася і вистрелила залпом нектару...

ВОНА

Це було екстремально... Саме тому і солодко. Насправді вона робила з Франсуа дуже традиційні речі, адже людство давно вже перепробувало всі можливі способи отримувати задоволення. Так що у своїй любовній практиці Христя з Франсуа не «відкривали Америки», проте сам факт, що вони робили це в надзвичайних умовах, додавав особливої пікантності їхній пристрасті.

Вона напружила зір. На гори спустилися сутінки.

Невже їх не знімуть звідси до ночі? Невже їм доведеться бовтатися тут усю ніч?

Вона нишком зиркнула на Франсуа. Він після повноцінної дози кохання дрімав, поклавши голову на Кім Ір Сена,

тоді як маленький кореець прихилився до плеча Франсуа. Обидва спали, блаженно посміхаючись. Видно було, що Кім Ір Сен також отримав свій кайф.

А їй не спалося. Вона ніяк не могла погамувати надмірну порцію адреналіну, який тинявся її кровоносною системою після нервової процедури вдягання памперсів. Як і годиться Міс Катастрофі, вона не змогла обійтися без пригод: зняла штани разом із трусами і не втримала їх, вони ковзнули вниз і мало не впали у прірву. Їй пощастило, що вони зачепилися за якийсь гачечок збоку човника, і Франсуа спритно врятував їх.

Усе було позаду, однак Христя все ще переживала, уявляючи, як би їй довелося без штанів сидіти цілу ніч на підйомнику.

Зненацька тишу розітнув якийсь звук.

Це був розпачливо-солодкий стогін. Христя прислухалася: щось у тому стогоні було знайомим.

Франсуа і Кім Ір Сен підвели голови, спросоння смішно кліпаючи очима.

До попереднього долучився ще один звук, на зразок нутряного «М-м-м, як смачно!».

Франсуа, Кім Ір Сен і Христя обернулися назад — туди, звідки долинали ті дивні звуки.

Задній човник — той, що з Марі й Федором, — активно розгойдувався, а те, що в ньому відбувалося, можна було

собі лише уявити, судячи з красномовних скрикувань і зітхань.

Франсуа подивився на Христю абсолютно щасливим поглядом і демонстративно простягнув їй руку.

Христя несміливо подала йому свою.

Він зустрів її долоню міцним потиском. Міцним, як штамп у паспорті. Як підпис у книзі цивільних шлюбів. Як впевнене «так» під вінцем.

Επίλογος

ТРЕТІЙ НЕ ЗАЙВИЙ

Сьогодні я запросив до себе в гості Кей-Ейч-Ейч із Франсуа, щоб відсвяткувати Новий рік за східним календарем.

Я тепер винаймаю колишнє помешкання Кей-Ейч-Ейч, звідтоді, як вона переїхала до Франсуа.

За цей рік я розвів у себе на терасі свій садочок, щоправда, не класично синтоїстський, як у Франсуа, а з корейським присмаком.

Франсуа спершу ревниво ставився до цього, поки Кей-Ейч-Ейч не переконала його, що ми з ним — не конкуренти, оскільки плекаємо різні стилі східного ландшафтного мистецтва.

Сьогодні я приготував величезну кількість корейських страв, і ми насолоджувалися ними в чудовій домашній атмосфері.

— Давайте з'єднаємося скайпом з нашими! — зненацька запропонувала Христя.

Ми з Франсуа презирнулися і погодились: чого хоче жінка — того хоче Бог!

Вже через кілька хвилин на екрані з'явилися «наші»: Марі, яка трохи покруглішала, рум'яний і повновидий Федір і маленька пухкенька Анна, яка радісно усміхалася своїм батькам.

Франсуа і Кей-Ейч-Ейч весело щебетали з Марі й Федором, а також сюсюкали до Анни. Балачка велася на дикій суміші англійської, французької та

української мов, однак усі четверо чудово розуміли одне одного.

Після розмови я делікатно поцікавився у Франсуа і Кей-Ейч-Ейч, чи не хочуть вони й собі завести дитинку, на що вони віджартувалися:

— Навіщо нам дитинка, якщо у нас є ти!

Літературно-художнє видання
(Серія «Книжечка для дамської сумочки»)

КЛИМЕНКО Люба

ІЄРОГЛІФ КОХАННЯ
Роман

Літературний редактор Ольга Лисенко
Коректор Любов Дрофань
Художнє оформлення Альони Гнатюк
Макет і верстка Тараса Венгера

Підписано до друку 23.11.2011. Формат 43x61¹/₁₆.

Папір офсетний.

Умовн. друк. арк.

Наклад 4000 прим. Замовлення №

Видавець:

ПП "Дуліби"

вул. Басейна, 3, оф. 50,

м. Київ, 01004

Тел. (044) 235 39 50

E-mail: duliby@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 2297
від 21.09.2005 р.

Друк:

Поліграфічна фірма ТОВ «Друкарня „Бізнесполі-
граф”»

вул. Віскозна, 8

м. Київ

Тел. (044) 503 00 45

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 27152715
від 07.12.2006 р.

... На цей раз Люба Клименко ділиться екзотичним досвідом українсько-французької пекельної любовної кухні, яка через деякі життєві обставини головних героїв (Христі та Франсуа), готується не в Україні і не у Франції, а в далекій країні Східної Азії. Тож любовні страви Христі та Франсуа щедро приправлені східними спеціями.

ISBN 978-966-8910-57-9

9 789668 910579